

CON ONG

Tuần báo không đòi lập ra rít nữa

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

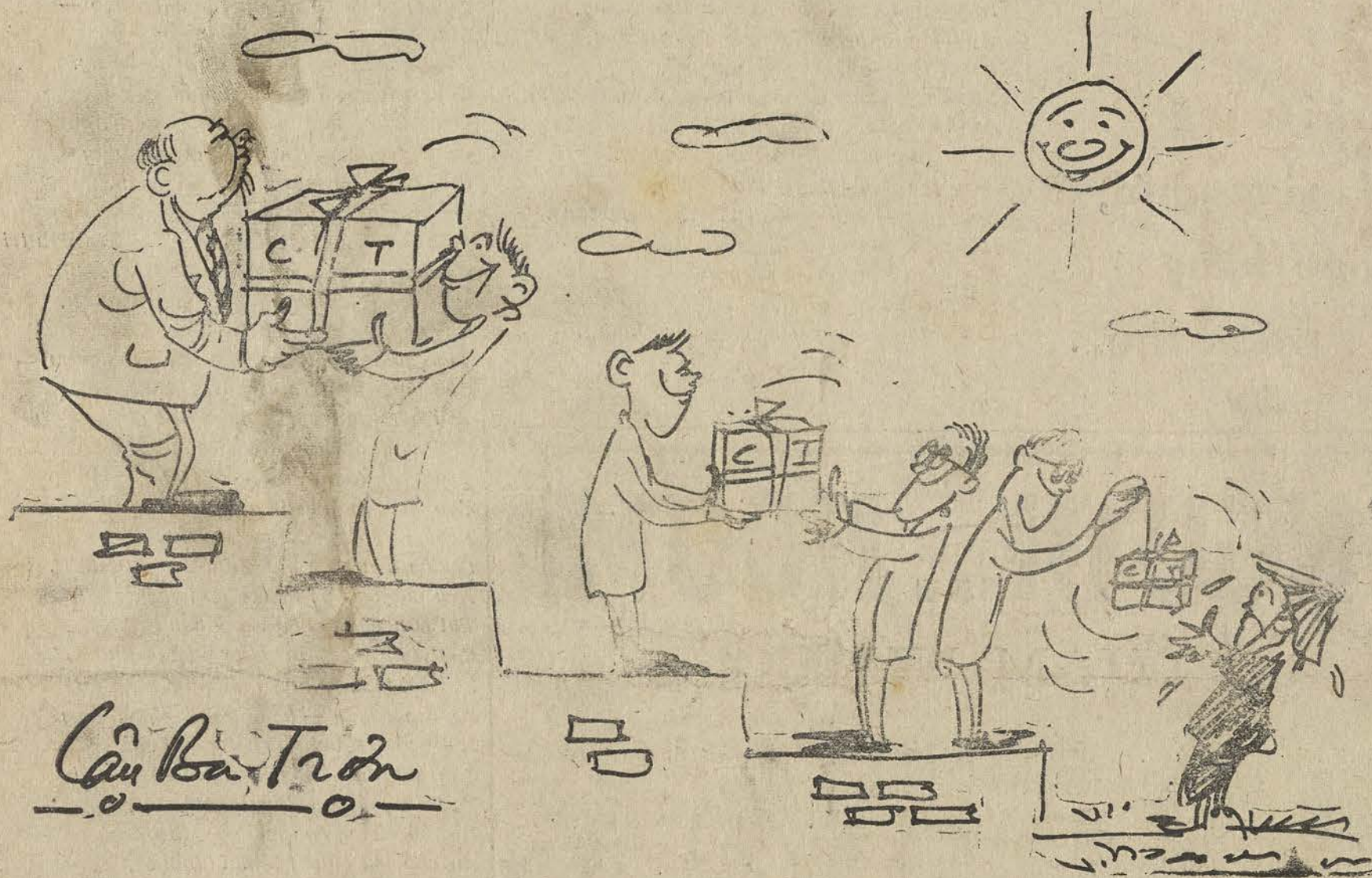
Số 17
12 trang 10 từ

Tuần lễ
từ 4-4-68
rồi 10-4-68

Chủ tiệm : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TANH SAIGON O ỒNG NÓI : 91.905

những điều trông thấy mà đau đớn lòng

(LÃY KIỀU)

Xin can cà làng

S A U cuộc trắc nghiệm đẫm máu đầu năm, cộng sản tuyên bố sẽ mở cuộc tấn công lần hai tức khắc. Sự thật không thể có như vậy. Bởi lẽ, người cộng sản với chiến thuật « bốn mau, một chậm » sẽ còn phải học tập, kiểm thảo, rút ưu khuyết điểm, kiểm điểm lực lượng rồi mới lại khởi sự. Họ chưa tấn công ngay bây giờ đâu. Còn cái việc đánh lại thì chắc chắn phải có vì người cộng sản với chủ trương khát máu sẽ tiếp tục mãi. Đợt hai, đợt ba, đợt bốn... cho đến khi tự diệt hoặc bị tiêu diệt.

Ngược lại, về phía chúng ta, sau những hoảng hốt lúc đầu đã dần dần bình tĩnh trở lại. Tổng thống nói ta thắng. Phó Tổng thống nói ta thắng. Thủ tướng nói ta thắng. Mọi người đều hơn hờ... rằng ta thắng lớn. Ấy thế rồi, bộ mặt phè phỡn, tâm lý chủ quan, hưởng thụ lại dần dần xuất hiện. Đáng lý ra, mọi nơi, mọi cấp, mọi giới đều phải tự kiểm thảo các khuyết điểm của mình đề cải tổ. Cải tổ guồng máy lãnh đạo. Cải tổ tác phong cán bộ. Cải tổ nếp sống nhân dân và nếu cần... cải tổ quân Phong, quân ngũ.

Một bên cộng sản sẵn sàng gây đổ máu. Một bên chúng ta lạc quan tiêu, hưởng thụ phây phây? Có phải chỉ đóng cửa vũ trường, dẹp chợ trời, khôi phục uy quyền của đảng phái là đủ đề chống cộng không? Khỏi trả lời.

CUỒNG SINH

CON ONG

vòng

ó

nhện

KỶ 3:

cười trong

giây phút,

khóc bằng

thiên thu..

Bạch Diễm Hồng ôm con nức nở,
— Ôi, thế là thoát nợ áo cơm,
Mẹ chôn thân dưới hố bom,
Mà ai ôm súng đứng hờm bắn ai?
Không chiến tuyến, kỳ đài, quân nhạc,
Chỉ toàn dân tản lạc gọi nhau,
— Chị ơi, hãy núp xuống mau,
Tiếng nàg Bạch Huệ vọng sau bức tường.
Đạn tiếp nổ — trên đường loan máu
Nào Bà già công cháu, tìm con,
Bé con mất mẹ lon ton.
Bồng lặn quay ngã miện, còn — má ơi,
Về với con — Má ơi, Má hỡi!
Rồi Bà già tức tức — lặn theo,
Dưới cơn mưa đạn vì vèo.
Đường loang thêm máu — dân nghèo ngân ngợ,
Nước mắt cạn — bờ phờ — lịm xuống,
Vạn dân lãnh cảnh hưởng đau thương,
Máu thêm — loang phủ mặt đường,
Đạn bay — ngói đổ, xập trường — chôn thêm
Bao kẻ chết trước thêm Xuân đến,
Từng xóm nhà tiếp diễn tan hoang...
Đêm qua — ác mộng kinh hoàng,
Ngày qua — bao kẻ đau choàng khăn tang.
Hồng với Huệ biệt hàng rào đỏ,
Biệt vi-la bom nổ như cây —
Trắng tay vẫn lại trắng tay,
Trú thân lều lá qua ngày chiến chinh...

X X X

NGƯỜI... NGƠM

THAM NHIẾC

Trên cái cõi đời thom như...
«múi mít Tố Nữ» này, có lẽ
không có quan viên nào lý như
quan viên tham nhũng! Những
Giao Chỉ bốn ngàn năm văn hiến
lại càng lý nữa! Lý đểch ai chịu
nổi! Cả bàn dân thiên hạ nhểch
mãng, béo chỉ kêu gào bằng thích,
thậm chí đến cụ Tổng, cụ Thủ
phải xúc động gan vàng thau,
«quốc sĩ»! Ghê nữa là nhà
nước đã «de» thật lực sẽ «mượn
dứt chõ đội nón», chớ không
phải chuyện chơi, vậy mà tham
nhũng vẫn điềm nhiên phát triển,
phây phây, phát đến nỗi bốn báo
chủ tiệm Minh Võ đang mãi lo
chạy giầy, còn phải phát tức,
chửi um lên, mới lý kỳ tàn ác
đã man vô nhân đạo chớ!

Cụ trong dân làm chứng mới bỏ mẹ dân

Tham nhũng đã lý kỳ, nhưng
cũng chưa lâm lý bằng cái «du»
làm chứng tham nhũng.

Nhà nước mới võ được vụ
«Tham nhũng Bình Đại», đưa ra
tòa xử. Thân công lý xử đã 3
ngày chưa xong vì nội vụ có nhiều
tâm sự lòng thòng! Trong khi
có nhà báo—đại diện dân không
giấy ủy quyền—đứng ra làm chứng
về cái trò tham nhũng của bị can
thủ phạm, thì cũng lại có 2 cụ
dân biểu địa phương—đại diện
có phiếu tấn phong mới đầu chớ—
2 cụ trong dân bản hạt lại phi
thân ra trước vành móng ngựa
mà cam đoan 75 phần đầu là bị
can hàm oan còn to tổ bố hơn
oan Thị Kính! Thế mới «loạ»!

Đầu Phạm Nhan, gan tham nhũng!

Nhưng cũng chưa lâm lý bị
thống khốn lịn bằng cái «chiến»
những ngoài Huệ. Có đồng nghiệp
mới kêu ầm lên «răng thì là» quan
viên hạm cứu trợ cứu bà con
nạn nhân chiến cuộc kỹ đến nỗi
có bà con chưa được đòm thấy
mặt mũi hột gạo cứu «màn rãng»
kể từ thuở lập nền cứu trợ!
Nghe phát rét! Tham nhũng
sinh yêu tác quái Giao Chỉ, đứng
hậu thân Phạm Nhan chặt đầu nợ
mộc đầu kia, coi cụ Đệi Phước
không có kí-lô nào!

Bí kíp trừ ăn cắp

Làm bà con thiên hạ lại nhý
tích Khước Ung xưa. Nước Tấn
hồi Tuân lâm Phủ làm tướng quốc
bổng sinh nạn trộm cắp như rươi,
chỗ nào cũng thấy ăn cắp. Tuân
lâm Phủ dùng được 1 người tên
Khước Ung, có kỹ tài cứ ra chợ,
đến chỗ đông cứ dòm vào mặt
người ta, bảo kẻ nào là quân
tham nhũng trộm cắp bắt đem về
tra hỏi, quả nhiên đúng «trụ».
Tuân lâm Phủ lấy làm lạ hỏi:
—Sao nhà ngươi biết? Khước
Ung đáp: —Để làm, cứ ngó vào
mắt kẻ gian thấy của có ý tham,
thấy người lương thiện có ý thẹn,
thấy kẻ có quyền, có ý sợ!
Tướng quốc phục sát đất. Khước
Ung bắt mỗi ngày cả trăm «trụ»
ăn cắp, nhưng ăn cắp lại càng
nhiều. Có quan đại phu Dương
thiết Bật cười bảo Tuân lâm Phủ:
—Ăn cắp không trừ được, mà
Khước Ung sắp chết đến nơi rồi!
Quả nhiên, 3 hôm sau, Khước
Ung bị đặng ăn cắp xúm nhau
chặt đầu đem đi mất. Tướng

quốc lo quá, dái ra máu mà không
thắc theo. Việc thẩu tại Tấn cảnh
Công, Vua nước Tấn bèn triệu
Dương thiết Bật tới hỏi: —«Có
cách nào trị nạn ăn cắp không?»
Bật đáp: —«Dùng hình phạt
uy nghiêm trị kẻ cắp khác nào
dùng đá chặn lên cò, cò sẽ mọc
lách lên kẻ đá, trừ sao được!
Chỉ có cách dùng lối giáo dục,
tổ chức lại việc nước, trong người
hiện lương, quý bực chân thiện,
sao cho trong thiên hạ không còn
tám gương xấu để chúng noi theo.
Sở Chiêu Dương xưa dùng Nang
Ngô kẻ tham, Ngôa chuyên ăn
của dút, chur hầu bỏ theo Ngô,
cùng Ngô Vương Hạp Lư đánh
Sở, Sở thua, Ngôa trốn mất,
vua Sở phải bỏ thành chạy với
mấy kẻ hầu. Đến 1 nơi vắng vẻ,
bị 1 lũ trộm cướp xông tới ăn
cướp, 1 viên quan quát mắng:
— Bọn mi không được làm bậy!
Đây là Đại Vương đó!» Bọn
du côn cười ồ: —«Quan tướng
quốc còn ăn của dút, nữa là!
Bọn ta chỉ biết tiền bạc, không
biết vua chúa là ai!» Bèn «lùi»
cho 1 giáo, đập cả vua tôi, xách
của «đong» luôn.

Tấn cảnh Công nghe lời Bật,
phong kẻ thiện nhất là Sở Nhiếp
làm tướng quốc, cải tổ việc nước,
dùng toàn kẻ tử tế, bỏ hết hình
phạt dữ với kẻ trộm cắp. Quả
nhiên, các «trụ» thẹn, bỏ sang
nước lân hết!

ONG CHÚA

Bạn Cả Nhiễm,
Xin liên lạc gấp với tòa
soạn có nhiều việc cần bàn.
MINH VÕ

Giữa ngược cảnh gia đình lam lũ,
Thì Huệ Hồng đường cũ quen chân...
Ô-Ten rộng mở ăn cần —
Vũ Trường đóng cửa vẫn vẫn kiếm ăn,
Qua những đêm chiếu c/ ăn hỗn loạn —
Bạch Diễm Hồng cùng bạn thở than,
— Mỗi đêm kiếm một đôi ngàn,
Mà sao thua cảnh nghèo nàn năm xưa.
— Sao nói mãi lời thừa lẩn thẩn,
Bao nhiêu thặng ăn chặn của dân
Chữi cha chúng cũng bắt cần,
Thứ mình là dĩ — là thân kim ngân,
Bận tâm chi — phân trần vô ích,
Đời khinh ta, vẫn thích... có ta.
Bao tên tan cửa nát nhà,
Vào tù, ra khám, cũng là vì Em,
Chúng trắng tay Em không thêm đếm xia,
Chúng có theo Em cũng ỉa ngay vào —
Mặt cái lũ đầu trâu mặt ngựa
Sống bất lương nương dựa quyền uy,
Chỉ có ta ra lệnh chúng phải quỳ
Dàng tất cả những gì... cho con dĩ.
Cứ suy gẫm — Chị sẽ tìm ra chân lý
Của cuộc đời một con dĩ để vương
Đã vì tiền — hãy dẹp bỏ yêu đương,
Đừng vương vít tình thương — thêm bận trí.
Bao ngày qua — chuyên tay bao tên Mỹ,
Bao dân Tàu cùng Hạm, Quỷ dân Ta,
Chị có thấy Em bận bịu la cà,
Tình nặng nhứt mặn mà cùng lũ ngợm —
Chớ ngáp phải ruidi chưa chi đã hợm...
Vội quên mình là lũ bợm dè hèn,
Có đũa nào được diêm đáng khen
Trong những đũa đã đem tiền cung cấp
Cho chúng mình ăn ngáp mặt ngáp mây.
Bất quá chúng chỉ mê say da thịt...
Quảng tiền mua như mua thịt chợ chiều.
Nếu mà ngu cứ tưởng đó là yêu,
Tốt hơn hết hãy bỏ nghề bán thịt —
Có đôi lúc Chị hình như khảng khít
Với đôi thằng chuyên nói phét kiếm ăn,
Nhớ một điều — kẻ những kẻ lẳng xăng
Nói ngọt sớt là tình chẳng quý quai,
Chúng đã biết chõ gấu đàn bà luyện ái
Vì lời ngon nghe thoải mái lỗ tai.
Rồi bỏ chổng con cuốn gói theo trai.
Ăn cho hết chúng tát tai đuổi cò,

Trên chợ đời buôn hàng thua lỗ
Là cái tình... làm làm khổ đó Chị ơi!
Có vài đũa mĩa là lòng Em lỗ lối,
Nhưng lòng đời còn lỗ lối nhiều hơn.
Nặng suy tư là chỉ nặng túi hờn
Nhiều tình cảm là nhiều bi lụy —
Với trạng thái như điên khùng, tiêu tụy,
Hay loạn cuồng phạm tội sát nhân,
Bao án mạng của trần gian tội ác
Đều phát sinh từ làm lạc ái tình.
Bọn đàn ông ca tụng tiết trinh
Là ích kỷ để một mình thụ hưởng

Nếu chị muốn một đời sung sướng
 Cứ hiền ngang như viên tướng cầm quân
 Hiền ngang đi vào lịch sử — vợ, tình thân
 Bất khuất phục những bạo quyền trở lực
 Quyền uy ta nằm trong lòng ngực
 Với con tim hằng tâm tức nhịp đời —
 Đời hắt hủi — ta trả thù đời — bằng tất cả
 Những gì là cao giá nhất ở trong ta,
 Hãy vui như Em — buồn sẽ chóng già,
 Chị mong ước mỗi tình qua là đại,
 Tình dang dở nên chị thêm nhớ mãi,
 Trọn vẹn rồi thì chán ngấy lắm, Chị ơi!
 Nếu một mai Anh ấy trở về đời,
 Chị tìm gặp là hận đời đầy Chị!
 Trời đã sinh tình đàn ông ích kỷ
 Có bao giờ chung vợ với ai không?
 Trong khi ta vẫn có thể chung chồng
 Cho đến chết vẫn một lòng một dạ
 Nay ta là gái sống đời lang cha,
 Tiếp tục đi — đừng mặc cả tương lai,
 Tương lai là chuỗi ngày dài,
 Là đêm vô vọng mây gái che trăng
 Là về thế giới siêu thăng,
 Cười trong giây phút, khóc bằng thiên thu
 (CÒN TIẾP)

MỘT câu nói ta thường nghe: « Cái giống dân Việt Nam kỳ lạ thật. Hễ có chuyện rắc rối thì họ đồng tâm hiệp lực với nhau mà hễ yên chuyện rồi là quay ra đánh đấm lẫn nhau ngay », sự thật cũng có đúng

Lấn nhau được một bước, hạ nhau được một đòn, người ta khoái

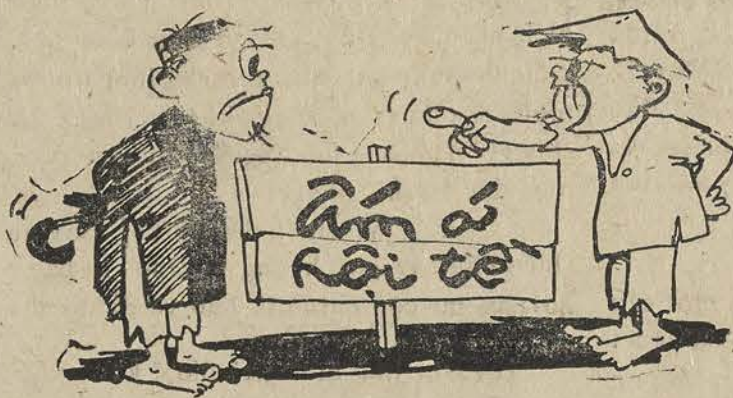
chí từ. Hôm qua, ông bị tiết lộ vài bí mật khô ng hề có. Rồi, mai kia những cái tin sôi bụng ấy cứ tiếp tục được ném ra mãi. Ném ra cho đến khi cái đầu thẳng dân quay như chong chóng không biết đường nào mà rờ, không biết hướng nào mà ngó,

Mọi sự linh kinh phải thôi đi chứ! Hiến pháp có rồi. Tổng thống có rồi. Chính phủ có rồi. Sức ủng hộ của ngoại quốc có rồi. Thanh niên tập lính, đi lính ngày một nhiều. Mọi sự phải xếp lại đề lo cho đại cuộc chứ?

Bây giờ, các vụ tranh đấu, xuống đường đều đã thành trò hề cả. Khi cộng sản vô đồ thành, ngoài lính và cảnh sát, có cha nào không chạy đâu? Các cha trốn mất tiêu hết. Tiếng súng vừa im thì các cha lại nhảy ra múa may la hét om tó. Hết mặt trận này đến mặt trận khác. Hết ủy ban này đến ủy ban kia. Làm như dân nước này khoái đảng lắm. Mối có một cái đảng cộng sản mà đánh mãi chưa xong. Mối có cái đảng cần lao mà làm thẳng chết oan, sống oan. Thôi thôi, dẹp bớt đảng phái cho con nhe. « Nhiều thầy thối ma, nhiều người ta thiếu... » Đứng có « giải phóng tình cảm » với « phát biểu ý kiến » nhiều nữa. Cũ gì cũng for rent được. Duy chỉ có tương lai của con em. Hãy gắng gìn giữ lấy. Vác bùn trét vào mặt nhau làm chi cho nhiều. Nói trước rồi đấy nhé! Nếu mai kia các anh có đánh nhau vỡ mặt, bêu đầu thì... cũng kệ cha các anh, Nó chỉ làm dơ dáy thôi. Biết điều thì yên đi cho cháu nhe.

Xin các ông
 MINH VỒ

HỎI: Kính thưa quan sư
 Hôm qua trong lúc má bù trẻ đi vắng, tôi phải đại diện nàng «xi tè» cho thằng con út, mở miệng «xi» làm gương cho nó, chẳng may đớp ngay phải 1 con nhặng hay con ruồi chi đó, khặc nhổ, móc cả cuống họng nó cũng không ra. Nay bụng anh ách phát chướng, có cơ phát bệnh hiểm nghèo, xin quan sư chỉ giúp cho cách nào nữa được con ruồi ác ôn kia, cảm ơn.
 Kẻ nuốt phải ruồi nhặng
 N.V.C.

Hết sui đại
 lại sui khôn
 Hết sui khôn
 đôn đên đại

ĐÁP: Ủa! Thời buổi này, «ngáp phải ruồi, còn hí hửng mừng hơn...» vợ chết, «phê quá chời» mà! Sao lại buồn? Ông bạn muốn tống con vật quý hóa đó ra ư? Ồi chao! dễ ợt! bần mo đây thượng thiên văn, hạ địa lý, trung nhân sự, mưu mẹo tích trữ! bụng sắp thối ruột «ây, thiếu gì kẻ? Chỉ sợ hiền ông bạn! kẻ thàn sâu quý khiếp quá, cụ Quỳnh cụ Trường trưởng bần mo định cướp mất cái nghề quan sư quạt mo, cụ đánh bỏ mẹ! Chớ... than ôi! nào có khó gì?

đớp phải ruồi, móc họng không ra ư? uống mún thớt không ra ư? ấy chỉ vì cái khoản đó nó chưa «thỏ tận can tràng» đó thôi! Vậy mau mau muốn sống phải tìm đến yết kiến ngay 1 vị chính khách lãnh tụ nào ái quốc nhất, thương nòi xót giống nhất, chống cộng ra rít bằng.. mồm nhất! Ồi! thoát kỳ thủy, vừa thấy dong nhan ngài chinh khừa ái quốc... hội, lập tức ông bạn thấy ngũ tạng chấu động, ruột gan đảo lộn, tứ chi bủn rùn, cái bụng nhấp nhô, cổ họng bầy nhầy.. Rồi nghe ngài tả cảnh nhà nguy nước ngập, quân Cộng khốn lịn hoành hành xong, ông bèn sui ngài đi lính «quánh» thấy mẹ quân lão vài keo cho nó tổn! Ầ! Mặt ngài chảy dài chữ «nãi», à! đánh giặc có nhiều phép, đánh bằng tay chân, bằng mồm mép, ngài đánh bằng đầu óc, kế hoạch v.v... Lập tức đề nghị ngài hồng ân lương, đem vo viên giúp bà con nạn nhân Chiến cuộc!

than ôi! Lúc đó nghe lời hoa gấm, ngấm dong nhan ngài sức mảy mà ông bạn chử buồn non đến thổ tận can tràng mà ôi cả ra mắt xanh mặt vàng, ôi luôn cả bao tử ra «sa lòng», ôi! xá gì cái con ruồi con nhặng ấm ở hội tè kia mà chẳng ôi công hiệu còn bằng 10 mún thớt nữa bằng thích!

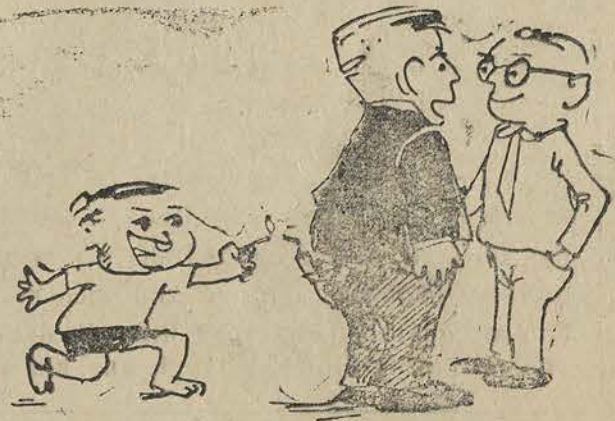
THÀNH SỐNG

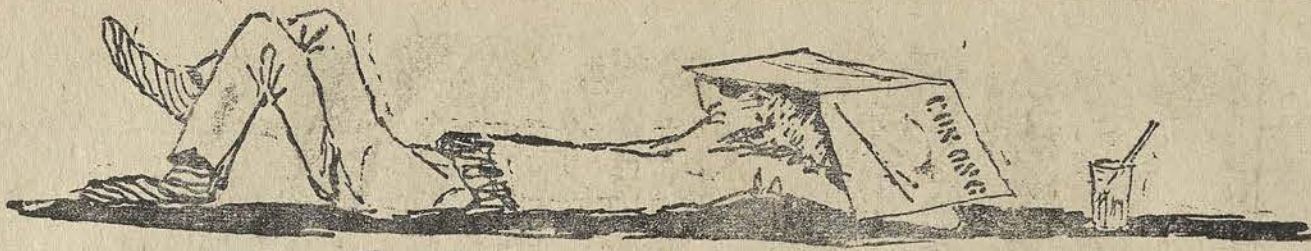
Cáo lỗi

CON ONG xin trân trọng cáo lỗi các bạn đọc thân mến vì số trang trời sứt bất thường trong thời gian gần đây, sớ dĩ có tình trạng trên là vì tòa soạn muốn mở rộng những mục trào phúng cho thích hợp với đường lối CON ONG,

MINH VỒ

Ơ! đồng tiền liền khúc ruột, ngài sẽ phát biểu ý kiến khi nghe «đưa thối mồm sui đại và

CẢ KÊ ĐỀ NGŨNG

Lính già giữ Quan trẻ ĐỀ HÚC CÀN

TÔI không hiểu sao khi viết về những cái không đẹp của quân đội, thường bị khiển trách. Kiểm duyệt cũng không tha những giòng chữ ấy. Họ đục và gạch bỏ không thương tiếc. Tôi có cảm tưởng rằng cái gì cũng sợ Cộng Sản chúng nó xuyên tạc.

thì tại sao mình không nói thật, viết thật, không thêm dấu diêm. Mình sẽ được một điều lợi là để cho đối phương biết rằng, mình đã biết hết cả lầm lỗi, mình đang sửa chữa đây. Cái bất mãn nó như một hạt cát nhỏ ở trong giày. Mới đầu thì chưa cảm thấy gì, nhưng để lâu nó cũng cộm lên làm đau chân, khó bước đi nổi.

Tôi định viết cái gì đây nhỉ?.. Có phải rằng đây là những giòng chữ tự tôn của một chú lính già? Có cái gì mang ở trong người tôi đây?.. Cấp bậc thì của quân đội, tuổi nặng trên đầu là của trời cho. Thế là hết rồi. Chỉ còn lại cái A, tôi định viết vài hàng cho mấy ông quan trẻ.

Trong nhà binh, Phú lãng Sa, có một câu châm ngôn, nghe cũng tạm được. Đó là câu: Ông Đại úy thì cái gì cũng biết nhưng không làm, ông Trung úy thì biết ít nên làm ít, còn ông Thiếu úy thì cái gì cũng làm mà lại chẳng biết một... cái mẹ gì cả. Không biết câu này, mang sang áp dụng ở quân đội nước Giao Chỉ ta có đúng hay không?

Thường thường, khi muốn phạt một binh sĩ lầm lỗi, ông Đại úy cho gọi ông Thượng sĩ thường vụ tới, rồi bảo: «Cụ phạt cái thằng đó mấy củ cho tôi.» Rồi thôi, để mặc ông Thượng Sĩ. Ở trong nhà binh, những ông Thượng sĩ như một người lính già, đối với binh sĩ như một người anh cả, một người cha, có khiển trách lính thì lính cũng không dám cãi vì kính trọng cái tuổi trời và tuổi lính.

Nhưng những ông quan trẻ lại không làm như vậy. Tự tay ông phạt lính. Có nhiều khi ông xỉ vả cả những người lính già trước mặt lính trẻ. Tôi đã được chứng kiến một ông nhỏ con quát tháo một chú lính già đáng tuổi cha, chú, mang một cấp bậc già nua, khi ông cụ

trốn một ngày tập họp diêm danh đề về đêm lại, đầu mấy đứa con xem có thiếu đứa nào không. Mặc cho ông cụ giải thích về chuyện gia đình ông nhỏ con vẫn kết luận:

— Tôi ở lại đây được, thì «anh» cũng phải ở lại đây được. Đến như tôi mà còn phải ở lại đây nữa là «anh».

Tôi phải mở ngoặc kép ở cái chữ «anh», vì nghe nó sắc sọc và hỗn láo. Nếu không gọi bằng cấp bậc thì ít nhất cũng phải gọi bằng ông

Kỳ biến động vừa rồi ở thành phố, các ông quan trẻ cũng đã giác ngộ nhiều lắm.

Ông quan trẻ lại bắt chước ông quan già nói với người lính già: thời thì tùy thượng sĩ... Người lính già coi đạn pháo kích nổ chung quanh mình như không có, kiểm diêm lại súng ống, dạy các chú lính trẻ cách cho một viên đạn lên nòng, khóa an toàn rồi phân chia vị trí phòng thủ. Người lính già không còn nhớ đến lúc bị phạt

Vì chiến đấu và chỉ huy anh em chiến đấu bây giờ, không những là bảo vệ cái nơi này mà còn chính là bảo vệ cả cái thân già.

Tôi còn nhớ một giai thoại không biết đọc được ở đâu. Trong một kỳ thi mãn khóa sĩ quan của một trường Võ bị, một ông giám khảo đã hỏi một ông sinh viên sĩ quan:

— Cột cờ ở sân cờ bị gãy. Anh là trung đội trưởng một trung đội hậu cứ, anh sẽ phải làm gì?..

Ông sinh viên sĩ quan đứng thẳng người trả lời:

— Tôi sẽ cho tập họp một trung đội. Phân chia công tác cho từng tiểu đội. Lựa những người khoẻ mạnh vào một toán. Những người yếu hơn vào một toán...

Ông Sinh viên Sĩ quan còn đang định thao thao bất tuyệt, đi vào chi tiết công tác thì đã bị Giám Khảo ngắt ngang lên:

— Làm cái gì mà phải lòi thối, phiền phức như thế. Anh chỉ việc gọi một người Trung sĩ tới rồi bảo: Trung sĩ cho anh em dựng lại cho tôi cái cột cờ. Có như vậy thôi mà cứ cả kê đề ngông...

(Xem tiếp trang 10)

CIA

... Dưới quyền Hem CIA đương đưa Mỹ quốc đi về đâu?

(TIẾP THEO)

«CIA quả là một tên Phù Thủy», đó là câu nói của một chánh khách tại Quốc Hội Hoa Kỳ, và tất cả mọi người trong bàn hội đều đồng ý với ý nghĩa ma quái của nó.

«Thầy pháp Xì có tài gọi âm binh nổi dậy—từ mặt đất đến cung trăng», đó là câu nói trào phúng, nhưng đầy sự thật của một chánh khách Nhật.

Ông Rốt (Dean Rusk) đã gọi CIA là một hình ảnh phản đầu không ngừng trong bóng tối trên khắp mặt địa cầu—một trận giặc vô tận—bảo đảm sự tồn vong của nước Mỹ.

Phải, đúng như thế, lưới nhện CIA giăng cùng khắp nẻo. Chẳng một cái gì lọt qua khỏi nó.

Từ một vệ tinh bí mật bay không ngừng vòng quanh trái đất với tốc độ 17.000 dặm một giờ, luôn luôn truyền về tổng hành dinh của C.I.A tất cả những cuộc điện đàm của tàu ngầm do thám của Nga dưới đáy biển Thái Bình Dương liên lạc với KGB của Mạc Tư Khoa.

Tại Lào, quê hương trái thần của những ông Hoàng Lèo, một phóng viên nhà báo Mỹ vai đeo nặng trĩu những máy hình, thân mật nói chuyện với một gã bồi bàn trong một quán ăn nhỏ, lẳng lặng dúi vào tay gã bồi một năm đô-la, rồi cũng lẳng lặng ra đi, với gương mặt suy tư.

Tại kinh đô Tây Đức, một chuyên viên về Liên Xô vụ tức Sô-Viết-Tô-Lô-Dít (Sovietologist), đương chú đầu nghiên ngầm chông hồ sơ mật trong một văn phòng mật của Tòa Đại sứ Mỹ.

Một chú thợ hút tót tại Đông Bá Linh một mù Tú Bà ở kinh đô Viên (Vienna), một chàng bán đồ lậu Mỹ ở Tiệp Khắc, một xưởng ngón viên tại một đài phát thanh Đông Âu thuộc Cộng, tất cả những người ấy đương làm việc cho CIA bằng phương tiện chính là cái nghề sống của họ đương sống.

Trên một căn cứ không quân chiến lược tại Đài Loan, chiếc phi cơ thám thính tối tân U-2 sơn màu đen kịt, lẳng lã dờn phi đạo do một phi công Trung Hoa Quốc Gia điều khiển, tiến sâu vào đại lục Trung Hoa Đỏ, bay trên độ cao mười lăm dặm, để chụp những bức hình điện tử xuyên qua màn đêm và cây cối.

Năm sinh viên đại học Michigan đến Saigon tham dự cuộc huấn luyện Cảnh Sát Quốc Gia v.v...

Nhiều lắm, cả ngàn vạn sự kiện và người vô hình, cần cù nhưng lặng lẽ, bán trí thông minh kèm sự phán đoán của mình cho CIA với đồng tiền được trao tay lẳng lã hay mở cho những chương mục hải ngoại tại bất cứ nơi nào mà người được nhận tiền muốn gửi, để dùng cho những chuyến du lịch sau này.

Theo nguyên tắc, đồng tiền của CIA chỉ để dành riêng cho công cuộc tình báo hải ngoại, nhưng gần đây CIA đã bị Quốc Hội Mỹ cùng các hội phụ huynh học sinh đã kịch liệt vì...

... CIA đã dùng tiền mua hết cả Tổng Hội Sinh viên Mỹ Quốc.

Sinh viên Hoa Kỳ được kể là một lực lượng hùng hậu nhất của tiếng nói dân chủ và tự do trên đất nước họ—và cũng được kể là một tổ chức trong sạch nhất của thể hệ kim tiền tư bản Mỹ.

Thế mà, CIA mua cho bằng được.

Tổng hội Sinh viên Hoa Kỳ tổng hợp trên ba trăm (300) trường Đại Học, và luôn luôn mở những đại hội thảo luận về đủ mọi đề tài, chánh trị, xã hội, khoa học, hòa bình và chiến tranh. v.v...

(XEM TIẾP TRANG 9)

NHÂN DIỆN BẠN...
« CHỈ THỨC »
BỘ ĐÍT

**KHI BẠN...
KHOA BẢNG
MÀN... VĂN
CHƯƠNG**
DÂN ĐEN BÌNH THỐI

N GÀY xưa, ngày xưa người ta cứ chửi ầm lên khi thấy Nhà Ngõ cho họ Đình và bà Bút làm nghề... văn chương.

Nhưng làng... văn chương của cái nước AN NAM bây giờ lại còn... hơi hơn nhiều, vì có một vài tên... khoa bảng nhất định mang bằng cấp to bằng cái lá... đã ra chộp thiên hạ đề rồi nhào vô nghề viết lách.

Thoạt đầu làng viết thấy vậy cũng mừng thầm trong cái bụng, vì sự có mặt của « chúng nó », sẽ làm mình nở mày, nở mặt ra với tụi báo... « Quốc Tế » chẳng?

Ài ngờ! Chó cũng không ngờ được cái thủ đoạn sâu hiểm của « chúng nó ».

« Chúng nó » hiện nay có 2 thằng, 1 béo lùn, 1 béo cao, nhưng chúng ghét nhau thể thâm, và nếu có thể thằng béo lùn... cắn chết thằng béo cao hay trái lại thì cũng rứa.

« Chúng nó » dơ dáy hết chỗ chê và nếu chó chê... kít, thì chúng nó mới chê... xin. Nhưng vốn nghề nghiệp không có, nên chúng phải xả láng... bộ đít bẻ trên đề lấy điểm.

« Chúng nó » chê tuốt luốt, nào là AN NAM còn ấu trĩ, cụ lý viết, (tức ký giả) không có bằng cấp v.v... Nghe chúng nói có vẻ hợp lý nên bề trên đâm ra tin cần.

Được nước, được mùa, « chúng nó » múa như con... thò lò, nhưng vẫn chưa hả dạ, hả lòng, đề gọi là... tăng cường cả phẩm lẫn lượng cho hàng ngũ làng báo nước nhà.

Nhà nước có đồng đũa, đồng bát là « chúng nó » dạ một tiếng thật lớn: có chúng em.

Mục đích là xin được đi ra ngoại quốc đề khi về nhà có dịp nói phét.

Có thằng đã vô ngực rêu rao cho thiên hạ hoảng:

— Móa sẽ làm 1 cái «Te» (Thèse) đề lấy cấp bằng «báo chí Quốc Tế»

Dân đen thấy mấy tên khoa bảng này nói dốt quá, bèn tức mình mở ngay 1 cuộc điều tra thì được biết rằng 1 trong 2 tên đang ở trong thời kỳ lấy « da ngựa bọc thây » nhưng khéo luồn, khéo chui nên được... địa Saigon phụ trách màn... văn chương.

Từ ngày cuộc đời lên hương 1 trong 2 thằng ươn ngực với đời, khiến thằng béo cao ức quá nhưng biết làm sao, vì nó lùn nhưng nó nhẩy... cao, tất nhiên nó... «lá cái»

Cái... lá văn chương của «chúng nó» trở nên 1 vô dài mà cả hai thằng trở thành... đồ vật, uỳnh nhau chết bổ, kễ cả «củ ba», nhưng chưa phân thắng bại thì vụ «Tông công kích» của VC bùng nổ.

Hai tên khoa bảng chống Cộng bằng cái... lò mồm ấy bỗng vắng hẳn trên đàn ngôn... loạn khiến cho dân chúng cả nước hả hê, đề chịu biết là bao nhiêu.

Nhưng « chúng nó » thuộc loại cà cuống chết đến đít vẫn còn cay màn... văn chương, nên «lá cái» lại ra lò, nhưng tạt nào văn tạt ấy, nghĩa là chúng màn văn chương vì cá nhân, với cứu cánh là an thân, đề com nhà đ... vơ.

(Xem tiếp trang 12)

CON ONG

CON ONG ĐI HÚT MẬT

Từ Diệp ả Hénh, tới Tăng tiên sinh

Người đẹp bí thư

Đ ả lâu lắm Lái Bò mới gặp Diệp ả Hénh. Hả sĩ xứ Giao Chỉ, từ ngày trút lốt thương gian, ấy thương gia, đề thành chánh khứa Giao Chỉ, Diệp ả Hénh đâm trở mã, đẹp ra, béo ra, và trí thức hẳn ra. So với người bạn «tông pào» Tăng Cửu, cũng là bạn đồng viện, Diệp ả Hénh ăn đứt về cái đẹp mã. Nhưng Lái Bò không biết vì sao, dạo này Hả sĩ Diệp ả Hénh không chịu phát biểu, phát biểu gì ở Hạ Viện nữa. Hạ Viện có lẽ lại thêm một chính khứa ngậm miệng an tiền, có người nói cho Lái Bò hay, giấc mộng lớn của ả Hénh không phải là làm Hạ sĩ đầu, mà là làm Bộ trưởng hay Tổng trưởng Kinh tế cơ, và cái tài mần Kinh tế của nhà thương gia họ Diệp vượt xa cái tài mần Kinh tế của ông Tiến sĩ Kinh tế Âu trường Thanh, chẳng vậy mà đã bao lần, họ Âu bị Diệp ả Hénh tố nát nước, vì chính sách Kinh Tế của họ Âu áp dụng đã không đem lại bạc triệu cho các nhà xuất nhập cảng vốn đã có bạc triệu, như hàng xuất nhập cảng của Diệp ả Hénh (sau này bị họ Âu «phêc mề bu tích»). Bài thuyết trình của ả Hénh được nhà đại ký giả Duy Trì đem ống đu đủ thổi tở te, tí tét, và ả Hénh khoái chí từ, tưởng rằng cả cái xứ Giao Chỉ này chỉ có ta là nhà kinh tế đại tài, tiếc thay Thủ tướng Nguyễn văn Lộc đã không biết đến cái tài kinh tế của Diệp ả Hénh, thật ưỡng! Thật ưỡng! Rồi cả cái Hạ viện kia, cũng cóc biết đến cái tài kinh tế của Diệp ả Hénh nốt lại đi bầu cho ông Phan văn Đức làm Chủ tịch Ủy ban Kinh tế thì còn Trời đất nào. Nhắc đến tên ông Phan huy Đức, là người ta liền tưởng đến bào đã của ông là đại chính khách gia Phan huy Đán, tức Phan quang Đán, người sau khi bị thất cử chức phó Tôn Tôn trong liên danh «Con trâu cày» của nhà đại chí sĩ Phan khắc Sửu. Người ta không hiểu tại sao dạo này, trong khi các chính khứa nhao nhao nhẩy ra lập Mặt Trận này, lập khối chính trị nọ, mà ông Phan quang Đán lại nằm im không cự a cạy?

Lái Bò vốn hâm mộ cái tài Kinh bang, Tế thế của Diệp ả Hénh, nên bèn cưỡi nghề thời kền đu đủ của đại ký giả Duy Trì, bóc thối Diệp ả Hénh trên Con Ong một phát.

Tăng tiên sinh

Nhưng nói tới Diệp ả Hénh mà không có lời nào nói đến Tăng tiên Sinh tức Hả sĩ Tăng Cửu là điều vô lễ, thậm vô lễ không tha thứ được. Nhưng Lái Bò vì ngu như Bò nên cóc biết đầy đủ chi tiết về cuộc đời, ái tình và sự nghiệp của Tăng tiên sinh nên chẳng biết tán hươu, tán vượn ra làm sao, nhưng đại khái Lái Bò cũng biết họ Tăng là một cây tiên, cây uy thế ở xứ Chợ Lớn và cái mộng lớn của họ Tăng là nếu mai này Đờ thành có tổ chức bầu cử chức vụ Đờ trưởng, thì Tăng sẽ sinh sáng sẽ ghi tên tranh cử số một. Hầy hà, hầy lờ, Thủ Đờ VNCH mà có một người Việt gốc Hoa, nói tiếng Việt không thông như Jăng tiên sinh làm Đờ trưởng thì số zách gỏi, và lúc đó, nhà chính khách... «răng trống rỗng, đánh răng» Hoàng cơ Bình, người cũng ôm mộng làm Đờ trưởng khóc thét, và bà chị Trần kim Thoa sẽ bỏ dở sự học tiếng Méo, đi học tiếng Quảng Đông, Quan Thoại, đề làm bí thư cho Tăng sẽ sinh sáng gặp.

Nói về người đẹp làm Bí Thư cho các ông lớn, thì phải nhắc đến bà Bí Thư của quan Thống đốc Ngân hàng Nguyễn hữu Hạnh, bà này đẹp, học giỏi, nhưng giá bà sinh vào thời còn chế độ quân chủ thì hợp hơn, vì bà gầy như mai, mỏng như liễu, hạp nhân các vị bạch điện thư sinh ra ngậm thơ tí tí tối ngày, Lái Bò dù yếu như sên, cũng ưa mấy bà có bộ ngực của cô đào Mansfield, bộ đùi của đào Ava Garner, đề mặc mìn ni dấp cho mắt nhân thiên hạ. Hiện giờ cái phong trào kiếm các cô đẹp, dạn dĩ, làm Bí Thư đang lan tràn ghê gớm, các cụ Tổng, Bộ ngay đến cả các cụ Chủ tịch các Ủy ban Thượng, Hạ viện cũng đang tuyển những cô Bí thư đẹp. Rất tiếc nhà học phiệt Hồ hữu Tường không được đặc cử một chức Chủ tịch nào trong cái Hạ viện đề kiểm vài ba cô Bí thư, cụ Tường thì phải có vài ba cô mới đủ thỏa mãn... công việc bộn bề. Bên Thượng viện, cụ Thượng mở cõi vợ Nguyễn gia Hiến sau khi treo bảng tuyên thệ cóc có cô nào tới giặt băng, cũng bèn đi một đường tìm nữ Bí thư. Nhưng các cô thấy tướng ông Hiến giống tướng cụ Tổng Diệm ngày xưa nên bèn chào thua gặp. Cụ Hiến buồn quá bèn ngâm bản «Chính Khí Ca»:

«Ta trương phu hề, ta không thèm lấy vợ
Lương 80 ghim hề bao nhiêu em mê
Ta lãnh tụ anh minh hề, đi xe R 8 (uýt)
Ta lái phom phom hề ai nào dám chê.»

Nghị sĩ Nguyễn ngọc Nhuận, người văn tự nhận tiền thân mình làm nghề «còm» bèn cũng cao hứng bá vai cụ Nghị hòa giải Đặng văn Sung ca tiếp:

Ta soi con bài lỗ hề, ta bèn thẩu cáy.
Chúng nó chạy dài hề ta bèn mắng đề
Mãng đề ngon ơ hề, mặt xi tầy sắt
Nó dôi già vù, thủ đoạn ta ghê!

Ông thầy phù thủy chính trị Trần chánh Thành bèn vỗ tay khen «hay hay, làm chính trị như rứa mới là cao» Bà Nghị Nguyễn phước Đại lùn nhất Thượng Viện ôm một chồng sách luật vừa đi đến đã hỏi: «Cái gì cao, cao bằng tôi không» ông Thành cười «Chỉ đoán tức làm sao cao bằng chính trị được, trường tức như chị Minh mới là cao chứ». Nhà chính khách trẻ tuổi, đẹp trai nhất Thượng Viện, sử Nguyễn đại Ngái cây tổ Hành Pháp, nghe các bạn đồng viện «đầu hót» chỉ cười ruồi, cây tổ Hành pháp thứ hai và thứ ba Nguyễn văn Chức, Phạm nam Sách cũng bèn cười theo... (Xem tiếp trang 8)

7 CON ONG TRỜI

tức « THIÊN PHONG THẤT HIỆP LỮ »

◉ LÊ MINH HOÀNG THÁI SƠN

— HỒI THỜ NHỨT —

Đoàn Yêu Nữ đại náo vùng Hỏa Tuyền Lữ Hạ Tiên thiết kế Đô la

(TIẾP THEO)

Nàng ống điện thoại đỏ lên, Lãn Ông Đại Tiên ngáp ngáp và hỏi giọng khàn khàn:

« A lô, đây Lãn Ông Đại Tiên, »

Từ đầu kia đường dây điện thoại đỏ đáp lại,

« Hà hà—chú Lãn Ông đó hả—Phải, ta Thái Thượng Lão Quân—Cả Nguyệt Lão Đại Tiên ở cạnh ta đây—Chú lười biếng quá hèn chỉ sau cuộc chính lý của Thiên tướng Nam Tào, chú bị về vườn coi sở thú với chức Đại Lãn là đúng nghĩa quá! »

Lãn Ông Đại Tiên cười ngạo nghễ qua ống điện thoại đỏ,

«Thì Thiên Tướng Nam Tào chính lý tôi thì cũng bị Ngọc Hoàng đẩy cho phát làm Đạc Thiên Sư bay vòng quanh không gian canh chừng tội Hồng Quý và Bạch Quái chúng nó phóng vệ tinh lên không gian loạn xạ—Có ngày đụng nó Nam Tào cũng toi mạng—Tôi ngủ hoài là vì tôi dính giồng Bàn Cổ, tổ tiên tôi là người đầu tiên do Bàn Cổ đẻ ra, khi Bàn Cổ đau bụng—Ông quên đó sao?—Chẳng ngủ thì làm gì khi Ngọc Hoàng Thượng Đế cứ yến tiệc liên miên cùng mỹ nữ để cho lão Tề giống khỉ đột nó náo loạn Thiên Cung hồi năm ngoái—đạo chánh Thiên Cung khiến cho Thiên Tướng Bắc Đẩu bị đồng lõa mà mất chức Tổng Cố vấn Chánh trị bên cạnh Ngọc Hoàng Thượng Đế kiêm chức Thống Tề Pháp đình Thiên cung đó sao? »

Thái Thượng Lão Quân cười đắc ý qua ống điện thoại đỏ,

«Thì bây giờ ta thay Thiên tướng Bắc Đẩu mà kiêm nhiệm cả hai chức tối cao về Lập pháp và Hành pháp đây—Hiện giờ lại được lệnh Ngọc Hoàng Thượng Đế ban hành thiết quân luật thì quyền uy ta còn giắt gân ghè gớm lắm—Nhưng chú chờ là, ta là trong tiên giới thì không có cái trò độc tài tham nhũng như dưới trần gian đâu—Vay báo tin cho chú biết, nghị định Ngọc Hoàng đã ký chú bổ nhiệm thay ta—và ta nhân danh Ngọc Hoàng thi hành nghị định này.»

Lãn ông Đại tiên ngáp dài và trở khì,

«Vây là bây giờ tôi lên chức Tổng Quản đốc Trường Huấn Luyện Sáu Bộ thành người đó hả? »

Thái thượng Lão quân hân hoan trả lời, ngoẹo cổ cặp ống điện đỏ, dùng hai tay để nhờ cỡi thuốc vào ống đỏ,

«Đúng như vậy—và chú lên Trường Huấn Luyện Sáu Bộ nhậm chức ngay—và lo thi hành ngay việc cho hạ san ba con ong đực mà ta đã cho chúng kết nghĩa anh em—kịp mau cho chúng nó về Nam Hải mà cứu nguy cho dân Giao Chỉ, vốn là giồng giới họ Bàn Cổ của tộc họ chú đây—Chú đến Trung tâm Huấn luyện Sáu bộ ngay, có Nguyệt lão Đại tiên hướng dẫn—Tôi lên Phủ Tổng Cố vấn Chánh trị ngay bây giờ để giải quyết việc làm loạn của Lão Tề thiên Khỉ đột hồi năm ngoái—Thôi, gút bay, si-du-σ-ghen! »

Thái thượng Lão quân vừa dang vãn về Thiên Đình thì Đại Lãn Tiên ông tức Lãn ông Đại tiên liền tập họp sáu bộ, trao cầm nang cùng các bửu bối cho ba con ong trời mà rằng,

«Ba con ong trời đã là anh em từ cả ngàn năm qua—Vây Hải Phong Nhị Hiệp và Hắc Âm Phong Tam Hiệp nhưt nhưt phải vâng lời Hoàng Phong Đại Hiệp, khi hạ trần—Các người sẽ tìm họp mặt bốn con ong trời đã hạ trần rồi mà lập ra một Mặt trận. Một Đoàn Thề, Một Ủy Ban chỉ chỉ đó cũng được—nhưng phải lấy tên là « Thiên Phong Thất Hiệp Lữ »—đầy đủ về ý nghĩa của sứ mạng các người—chứ ở dưới trần giới chúng nó cũng có lắm Mặt Trận lắm, không kể những Hội Đồng Chuột, Mặt Trận Hạm, Đoàn Thề Ma, Dưỡng Viện Bô Lão Thượng Thồ, Bệnh Viện Nhi Đồng Hạ Tá, ối, vãn vãn và vãn vãn, nhiều lắm—Các con yên lòng hạ trần—Có gặp khó gì thì cứ mở cầm nang ra xem là tai qua nạn khỏi hết—Thôi, gút bay, say dô na ra— »

Khi ba con ong đực đã dang vãn trực chỉ miền Nam Hải rồi Đại Lãn tiên ông Tổng Quản Đốc Trung tâm Huấn luyện Sáu bộ bèn ra chỉ thị rằng,

«Tuy Ngọc Hoàng Thượng Đế ban hành thiết quân luật, nhưng tại là Ngài hốt hoảng tâm thần bất định—mất trộm mới rào rệu—Có nhằm gì—và lại người duy nhất có tài đảo chánh Thiên Cung là chỉ có Lão Tề Đại Thánh, giống khỉ đột quý quyết nhiều phép lạ đó thôi—Năm nay năm khỉ, năm tuổi của nó—ăn chắc là nó năm em—Vây truyền bãi tập động tác quân sự cho phép toan thể Sáu Bộ các con được nghỉ ngơi ăn hút—Ta cũng nghỉ thân cho khoẻ vì chính ta cũng không mấy gì siêng năng.»

Toàn thể sinh viên Sáu Bộ reo vang, rủ nhau xuống đường vãn du với nhiều khẩu hiệu «ăn hút muôn năm...»—«chủ nghĩa hip bi muôn năm...»—«Xếp Đại Lãn muôn năm»—«Đả đảo loài người làm Sáu Mọt...»

«Tình nguyện hạ trần tận diệt Hạ Tiên Yêu Nữ...»

Mặc dù các đồ đệ xuống đường reo hò náo loạn tới Thiên Đình mà Đại Lãn Tiên Ông đã ngáy khò, ngủ bất câu thiên cơ thế sự.

Nói về Thái Thượng Lão Quân vừa khi đảo nhậm Phủ Tổng Cố vấn Chánh trị của Ngọc Hoàng, liền cho gọi ngay Xếp Phòng Cố Vấn Pháp Luật có tên tục là Thủ Lợn đến hầu, và phán dạy,

«Này Thủ Lợn—Người vốn còn nhiều dục tánh, nên Ngọc Hoàng mới truyền cho hủy tên Trư Bát Giới—nghĩa là Con Heo Nọc như mi ngày xưa phải kiêng cử đủ tám điều trong kinh Phạm—Nay người được hưởng đủ lạc thú mà Ngọc Hoàng Thượng Đế đã ban cho—Vây từ nay, nhờ Thủ Lợn thông hiểu luật pháp nên ta bèn phong cho chức phát ngôn viên của Viện Thống Tề Pháp Đình Thiên Cung—và phải lãnh sứ mạng hạ trần để giúp bảy con ong trời vừa được hạ trần diệt gian trừ bạo, cứu nguy cho Giao Chỉ—Xong người phải ghé sơn động thỉnh Con Khỉ Đột Đại Ca của người theo thì mới làm nên chuyện—Nay Khỉ Đột cũng đã được tự do sống theo trần tục, khỏi phải trai giới, vì công việc giúp Tam Tạng từ ngàn năm qua đã xong rồi—Vây lại sự trai giới chỉ là điều giả dối do loài người đặt ra—chớ thực ra đạo làm lành là hơn cả, Kinh Phật có bắt người ta chạy tịnh hồi nào đâu— »

Thủ Lợn chính là Trư Bát Giới xưa kia, gãi tai, khoai chí,

«Thiệt là vi Tân Tổng Cố Vấn rất có vẻ là thông cảm với giống heo này—Song làm sao tôi nói Con Khỉ Đột nó nghe cho được.»

Ông Tổng nhíu mày, hơi gắt,

«Con Khỉ Đột phạm tội phản nghịch ta, ta xử cho, tất nó biết nghe lời ta chứ— »

Thủ Lợn khịt mõm, mũi dài văng tứ tung, vội vung tay áo quệt lia lia mà rằng,

«Xin Cụ Tổng đừng giận chứ—Sức mảy mà Cụ bắt giữ được Đại Ca Khỉ Đột của tôi—Vây bây giờ tôi làm thân khuyến mã trong triều đình của Ngọc Hoàng—ăn cơm chùa mùa tối ngày—mà Đại Ca Khỉ Đột của tôi lại chống lại Triều Đình thì tôi bị ảnh coi như kẻ thù rồi—Hôm ảnh đảo chánh Thiên Cung, nếu tôi không có cái mõm tài ủ đất mà trốn thì tôi mạng rồi— »

Ông Tổng gât gù, tỏ vẻ đắc ý,

«Ta đã có cách—nhưng người nhớ một điều này—số lớn lũ khỉ đương làm trò khỉ châu rìa chính trị bóc lột cơm áo dân Giao Chỉ đương bị nạn Bạch Quái và Hồng Quý kia là đệ tử của lão Tề trốn khỏi sơn động về Nam Hải làm hỗn mồi là ngặt chứ—Không có lão Tề xuống thì «Bảy Con Ong Trời», đây nhiệt huyết kia có thể bị chúng hãm hại mất— »

Thủ Lợn gãi đầu, tỏ ý phiền muộn, nên hỏi «Mà Bảy Con Ong Trời đó tài cán ra sao—tên gì—mấy nam, mấy nữ— »

Ông Tổng đáp liền,
«Bốn Nam, Ba Nữ—Trong bốn nam thì có một thằng con nít còn thích sữa—Thành ra kẻ cũng như có ba Nam là trưởng thành, đến tuổi trai gái được rồi mà thôi.»

Thủ Lợn hỏi gặng thêm, mãnh lời:

«Còn ba nữ kia cũng là con nít cả nữa thì hạ trần mà làm cái quái gì—chỉ tổ cho Tú Bà chúng nó mua, nuôi hành nghề hái ra tiền sau này thôi—Vi tôi theo dõi luật pháp nên Thổ Địa dưới trần hằng ngày báo cáo lên nhiều vụ án mãi dâm dĩ điếm thật là quá ề—dĩ điếm ở nhà cao như nước—»

Ông Tổng lắc đầu, mỉm cười ý nhị,

«Ba Nữ đó cũng đã tuổi cập kê rồi—»

Thủ Lợn tươi hẳn lên,

«Có vậy chứ—Công tác gì mà thiếu người đẹp thì chẳng có thú vị gì—»

Ông Tổng nghiêm sắc mặt,

«Nhưng Ba Con Ong Cái đó đã được xe duyên tiền định với Ba Con Ong Đực rồi—Người chó có dở trò tởn là ta nhất đấy nghe! Thôi, Người vào châu Ngọc Hoàng Thượng Đế nhận chức Thủ Lãnh Thiên Cung rồi nghe Ngài truyền dạy thêm về thời cuộc hạ giới mà biết đường tiến thoái trong sự mạng của Thiên Đình,

X X X

Tại Cửu Trùng Đài, sau khi tung hô vạn tuế bá quan đều quý mọp hai hàng, nhưng Ngọc Hoàng truyền cho bãi châu và phán:

«Ta có điều truyền mật với Thủ Lợn trước khi cho hạ trần. Vậy cho bá quan được tự do đớp hit bữa nay,

Nghe xong, quần thần, nam nữ, văn võ, thấy ai nấy đều run sợ, Riêng Thủ Lợn híp mắt lại cười thầm, hãnh diện.

Khi quần thần đã biến hết khỏi Cửu Trùng Đài, Ngọc Hoàng mới phán với Thủ Lợn rằng, «Ông Tổng đã dạy người những điều gì chưa?»

«Dạ, nhiều lắm— về «Bảy Con Ong Trời...» hạ trần—»

Thủ Lợn ngừng nói, mặt thộn ra, gãi cái tai lợn to tổ bố, Ngọc Hoàng nạt:

«Còn gì nữa—sao lại đứng ngẩn tở te ra thế kia?»

«Dạ—Còn nhiều lắm—vi vốn là giống lợn ngu dần—chỉ tham ăn mà không tham suy nghĩ nên mặt thần lỗ quên hết mất rồi—»

**Đàn yêu nữ đại vùng hỏa tuyến
Lũ Hạm tiền thiết kế chớp đô la**

Ngọc Hoàng đáp án ngọc, văng cả Ngọc Tỷ xuống thêm rỗng, nạt lớn.

«Mi quen thói tham ăn không chừa—rồi xuống trần giới lại a tông với lũ tham nường thì còn gì là thể diện của Thiên Cung nữa—»

«Con hạ trần sẽ ráng giữ mình—Xin Ngọc Hoàng ban truyền lời dạy—»

Hộp xong ly trà Long Tĩnh, Ngọc Hoàng phán:

«Nay hạ giới, loài người đã bị chia đôi ra hai phe thống trị—Một phe do bọn Bắc Hồng Quỷ do tên Mao Sờ Tung làm xếp sòng và sắp truyền ngôi cho Trương Lín Béo xếp Vệ binh đồ đạo nọ—chúng nó dùng tội Hồ Ly quý quyết chiếm lãnh phương Bắc Trường Sơn—Một phe do bọn Tây Bạch Quái do tên Gian San phái tên Ngươn Soái Quét Mu Lén thống lãnh binh quyền chiếm cứ Nam Trường Sơn

giống dân ở phương Nam vốn dĩ thích bình an tỏa hương, nên từng có tên là An-Nam Quốc—mà tên gốc là Giao Chỉ sau đó đổi là Văn Lang, rồi thì tới Đại Cồ Việt Đại Ngu,—thời thì lung tung—cái nước bé tí mà nhiều tên lắm—»

Ngừng một lát để uống trà Long Tĩnh, Ngọc Hoàng tiếp,

«Đại khái vài biến chuyển mới xảy đến như sau—mà rán nhớ à—nghe chưa—Thủ Lợn—»

«Dạ—dạ—»

Thủ Lợn gãi đầu, bóp trán,

«Chà—Con số lung tung quá không biết nhớ làm sao hết—»

«Còn nhiều nữa mà—đã hết đầu—Người cầm thơ của ta đến động Lão Tề và năn nỉ lão cùng hạ san mà phụ sức với nhà người—Lão Tề vốn giống khi khôn lanh hơn cái giống ngu như lợn của người—Người sẽ được Lão Tề hướng dẫn—ý cơ ứng biến—Con số số phi của lũ Bạch Quái mà ta vừa nói qua là lý do chánh khiến «Bảy Con Ong Trời...» phải hạ trần—cùng với người và Lão Tề—Ta đã cho con mẹ La Sát xuống trần từ lâu—mở quan chiền miền đái sĩ—và đó cũng là nơi các Người lấy chỗ trú chân nơi trần giới mà phụ sức với «Bảy Con Ong Trời...»—Biết chưa?...»

Thủ Lợn gãi tai, lắc đầu:

«Dạ nghe thì có nghe được rồi—nhưng biết thì quả còn là ù ù cạc cạc lắm! Những lời Ngọc Hoàng phán dạy, mặt thần nghe y như là chuyện tầm rường—chẳng đầu vào đâu cả—»

Ngọc Hoàng không giận mà là cười ngất,

«Nếu như Lão Tề nghe thì lão biết liền là gì rồi—Nưng người có khác gì giống tham những dưới trần—Chỉ bố vào đầu chúng nhưng chúng cũng cứ dớp—»

(XEM TIẾP TRANG 11)

CON ONG THƠ THẦN

L.T.S.—CON ONG vừa nhận được ba bài thơ sau đây của bạn KIẾN CÀNG họa lại 3 bài thơ đi đăng trên CON ONG số Xuân Con Khỉ. Chúng tôi xin phép miễn đăng lại nguyên xướng.

Tống Dê nghinh Khỉ (họa)

Dê tiền đi rồi chó vội tươi
Nghinh xuân con Khỉ giết bao người
Đàn Dê húc bập còn nô rồn
Lũ Khỉ nhe răng chết vẫn cười
Siu bọ đầy đường phơi xác chết
Bướm ong bay lượn đặc như rươi
Đầy trời khói lửa bao giờ hết?
Hậu chất rồi đây biết có người...

Xuân con Khỉ (họa)

Ngóng mãi Xuân về thỏa ước mong
Xuân về mọi biết kiếp long đong
Pháo đang dồn đã kêu dồn tiếng
Súng đã xen vô nổ cộng đồng
Bom đạn thì đua cày đất nước
Thịt xương chõng chất khắp non sông
Nồi da sáo thịt ai gây họa?
Thảm khốc! Trời ơi! giống Lạc Hồng!

Con Khỉ (họa)

Xã hội gồm thâu lăm hàng người
Có người dạ thủ mặt dưới voi
Tam khoanh ý thể lòng nham hiểm
Tứ đốm tai soay miệng mỉm cười
Gập bước leo thang lòng hi hửng
Lên chân đi đứng mặt vui tươi
Leo cao tưởng bỏ không trơ trên
Đề hồ chôn ra rõ đẹp người!

KIẾN CÀNG

T U Mã Tử Trường Thái Sử đời vua Vũ Đế nhà Hán trong Sử Ký có viết: « Vệ Linh Công đi cùng xe với Ung Cừ, Thầy Không bỏ sang Trần, Đổng Tử ngồi xe ba ngựa, Viên Ty ôm mặt đau bụng... Từ xưa đã lấy chuyện ấy làm xấu hổ rồi. Ung Cừ, Đổng Tử tự cắt bỏ dương vật, không biết có cắt sót như Lao Ái hay không? Đề sớm tối hầu hạ chồn cung vàng, tắm gội ơn mưa móc cho mát mặt mát mày cùng thiên hạ.

Cũng ở xứ Quảng Miền Trung, có người Lái Phiện, thuở trời đất gió bụi, tuy dương vật chưa đem hoạn, nhưng Nam nhi tính khí đem thiên đã từ lâu, đạo tùy thời y dụng cũng là điều nhân lăm của chu tử.

Suốt từ năm gà tới năm ngựa, xứ Quảng bị hồ ly cũng nội bọn rợ cáo hoành hành, người Lái Phiện đã sẵn đức ghiền phiện, tự dâng công cho Hồ Ly cùng nội bọn rợ cáo, trở tài kinh tế ban buôn thuốc phiện, vừa lấy đó kinh tài cho lỗ cáo vừa đầu độc người nước Việt.

Sau ngày Liên Quốc hội ở Gieo Neo năm ngựa, con cháu họ nhà cáo, con nọ cắn đuôi con kia bỏ đi tập kết. Người Lái Phiện vì mãi phiện chưa kịp cắn đuôi nên bị bỏ quên lại nhà, cũng tự nghĩ để tiếp tục công tác Hồ và nội bọn

Âm
ó
hội
Tề

truyện
v
ề
chữ xi

cáo giao phó năm vùng đề phiện hóa toàn dân xứ Quảng phần đất Việt.

Người Lái Phiện được thể, đức ghiền càng trở nặng, môi y, mặt y càng trở nên thâm xỉ. ví như dùng quần đơn bà ngày có trở.

Nhưng nào có sao đâu vì tuy với bản mặt thâm xỉ, người Lái Phiện cũng đã khéo lọt vào cái hội Lưu Xứ nước Việt lại chạy chọt đề có chân trong ban kiểm bạc, khác nào chuột roi hủ gạo, ăn cắp tiền của hội, dù đồng viên có dấm cỏ dài lên đầu lên mặt người Lái Phiện cũng vẫn nhắm mắt ăn dơ vì ông thương nước thương nơi, muốn cho cái hội Lưu Xứ sớm hết tiền hết bạc, để mấy ông Lưu Xứ sớm hết ho ra bạc khạc ra tiền.

Với lòng yêu nước kể trên, ông Lái Phiện lần nữa lại có mặt nơi viện nhi đồng.

Và một số Cụ Lý nhi đồng lập làng sa, nhờ ơn ăn cắp tiền viện lưu xứ của Lái Phiện, khiến qui cụ sớm nhậy được vào ăn có nên đồng công cử người Lái Phiện vào ban Quản Đốc viện nhi đồng.

Và sau đây, đang một cái đầu cạo trọc, hai cái đầu cạo trọc, ba cái đầu cạo trọc, hàng trăm cái đầu cạo trọc vì lời khải tấu của người Lái Phiện trước đấng quân Vương: «Thiên Tử, Phán Tử, thần bất tử bất trung, nhưng tại viện nhi đồng, nhi đồng già thì lăm cằm, nhi đồng trẻ thì ngô nghê ngốc nghếch khiến lòng tận trung bao quốc của Lái Phiện đèn trời soi thấu cho chẳng.

Lời Bình của Minh Học Giả :

Sau khi ta đọc Sử Ký của Tư Mã Thiên, sau khi ta nghe truyện Lái Phiện tại viện nhi đồng. Ta nghĩ: Ôi sao giới xe lô chữa giàu — Ôi sao mấy ông thầy thuốc chữa sang? Sao tại viện nhi đồng không có người bỏ về quê vì xấu hổ. Sao tại viện nhi đồng không có người ôm mặt đau bụng vì mắc cỡ. Ôi ngu chỉ tầm ngu, Mã tầm Mã. Há thiên hạ sao chẳng biết Xi ký thân.

thế giới THÍCH... LOẠN trên vạ nẻo đường

Thích... chết già

— « Lý thú thật! Bài tâm Anh Quốc! »

Đó là câu nói đầu tiên của những nam du khách Pháp đi nghỉ hè ở Anh Quốc trở về. Một số lớn Pháp thực dân cũ thú thiệt rằng ..

« Mọi chiều tắm biển, tôi thích... chết già cả chục lần — Sướng quá đi rồi — ai cũng thích... chết già — »
Thì ra vậy...

Đề lời của du khách đến nhiều bờ biển Anh Quốc đề thâu nhiều đồng tiền nhập nội, đề cứu vãn đồng Anh kim bị phá giá vì Tây già Đờ-Gôn xô lá về vụ Thị trường chung, nên nhà cầm quyền Anh Quốc bên ngoài ra một kế vừa cứu Anh kim vừa phá đồng Quan Pháp là —

Tuyên rất nhiều hoa hậu từ các thị trấn về làm gác đàn bờ biển, cứu cấp những nam du khách lỡ hụt cẳng không biết bơi.

Những nàng gác đàn cứu cấp bờ biển này được khuyến khích mặc bi-ki-ni bằng số vải tối thiểu. Nam du khách thấy các cô cứu cấp những anh chàng suýt chết đuối, có vẻ thú vị quá—vì là nam nạn nhân cứu việc ôm cứng ngực lấy bất cứ cô nào lại cứu mình trước tiên, kể đó có nhiều cô khác đến t ợ lực — chẳng mất xu nào mà được ôm người đẹp, da chạn da — thế là các chàng cứ thích... chết già — và ngược lại các nàng đây thì nọ cũng thích... cứu chết lăm — dù biết rằng mấy chú Tây bặm lăm kia chỉ thích... chết già —

Một điều làm cho Tây già Đờ-Gôn ức nhất là, hầu hết nam du khách đến bờ biển Anh Quốc nghỉ hè lại là dân Pháp — đem đồng tiền Tây sang tắm bờ cho đồng

Liu của Anh mập lại sau một thời vốc hạc hình mai, gầy dẹt...

Nghe Tây già Đờ-Gôn rục rịch ký giấy cấm dân Tây qua Anh nghỉ mát, có một nam du khách phôn cho Tây già nghe :

« Đây, đừng cấm! Chắc chắn Tổng Thống cũng phải thích... chết già — lăm lăm! »

Thích... lót tả

— Ngũ Giác Đài liên tiếp được những cú phôn vô tuyến điện thoại từ Việt Nam gọi về :

« Chúng tôi Thích... Lót Tả — Thích... Lót Tả — Thủy Quân Lục Chiến Mỹ Thích... Lót Tả — gấp gấp! »

Thú thiệt rằng — mới nghe ra kỳ quá — bộ lót tả mới đề ra hay dài dăm ỉa dùn sao mà thích... lót tả — đây là Thủy Quân Lục Chiến Mỹ gan lì dề nhứt tướng quân mà.

Thì ra vậy...

Mấy chú Vi-Xi ưa đặt bầy chông hể lọt hăm chông Vi-Xi là y như cây nhọn thọc ngay vào đít, chông có lưỡi bén, có khi trúng ngay phốc, là nó thiên luôn chùm của quý mà các nàng chiều dài Xi-Néc-Ba hằng tung tiu — đề nhờ đó mà các Tú-Ông Đờ-Tê nối tiếp xây bin-đinh cao nhứt nước đề chữa đĩ hồ teo.

Vậy sự thích... lót tả — là rất hữu lý quá lăm rồi — nhưng đây là « tá sát » hay là « IRON DIAPER » mà chú lính Mỹ tiền đồn còn gọi trào phúng là « áo giáp đít » tức GROIN ARMOR

Thích... ôm chó

— Cảnh sát cuộc La Mã vừa tung chiến dịch khủng bố trắng các trò hôn hít rất thường tình ở

La Mã xưa nay, cũng như ở tất cả các nơi dưới trời Âu-Mỹ.

Có vài đồng bào Hồ Nai nghe chuyện trên bên bàn tán với nhau rằng :

« Có đâu hồn Cụ Riệm lại hiện về bên La Mã mà xui Cảnh sát bên đó lăm như Cảnh sát bên mình dưới thời Cụ phải « nằm theo nhình Cụ đã truyền... »
Nguyên là...

Điểm La Mã lộng hành quá đ — vì nước Ý nhiều đĩ nhứt Âu Châu — và La Mã thì lại nhiều đĩ nhất nước — nhiều nhà đạo đức đến đây phàn nàn không ngớt miệng về vụ gái điếm La Mã lái xe hơi ngoài khách rước mới, rồi rề xe, đậu vệ đường, trên hôn, dưới mớ, khó mà tả được sự hỗn sược về ái tình của họ trước mắt nhà đạo đức dù là rất ít rung cảm cũng không thể chịu được.

Hình phạt là...

Ái hôn nhau trên vệ đường liền bị Cảnh sát lại phang cho một ma trác nên thân vào cô gái rồi đuổi đi. Cố nhiên là những cặp tình nhân thật tình cũng bị vạ lây.

Đặc biệt là đàn ông không bị đánh, chỉ gái bị đánh thôi, vì gái điếm là đáng đánh lăm, Cảnh sát La Mã nói vậy.

Do đó, tại La Mã, gái lành cũng như gái điếm, họ biết vận tay bánh xe hơi là thích... ôm chó — chó bực đê Đức kia chứ không phải chó chường đâu.

Đề làm gì? — Giản dị lăm! Đề nhầy ra cần Cảnh sát nếu nữ chủ nó bị tấn công bằng ma trác trong khi hành sự...

Thích... mò tôm

— Cái tiếng «mò tôm...» hồ: đánh Tây trở lại đó thật là rùng rợn — bất cứ ai... cũng có thể

cho ai... mò tôm được — thế mà hiện giờ có rất nhiều người thích... mò tôm — mới lạ chứ.

Thích... mò tôm—đã trở thành một nghề bắt từ mà phát sanh ra mới từ sau Tết mấy ngày thôi.

Nguyên là... từ bên kia cầu Tân Thuận, mấy hôm có nhiều xác sinh thú trôi tấp vào mương rạch.

Có một vài tay ăn đêm nọ, vốn không sợ đàn lặc, cũng không sợ ma, nên đêm đêm thường đi kiếm các thầy ma trôi dạt kia khiêng lên mò móc xem có tiền bạc, nữ trang gì không, nếu có, lấy rồi,

thả xác xuống, đẩy trôi đi. Tình cờ một đêm nọ, cái xác ma vừa được nhắc lên khỏi mặt nước thì phía dưới thấy ma đầy những tôm càng ghim chặt, mình thẳng đừ vì quá no, quá béo, trông như hàng mũi dao nhọn hay bàn chông thời phong kiến vậy. Tôm bán được giá giữa khi tất cả nhà hàng bị khách rầy rà vì thiếu món tôm lán bít chiên. Rồi có ăn rồi lại khen tôm ngọt béo quá.

Thế là những tay ăn đêm nọ bỗng trở nên thích... mò tôm — vậy.

Nhận điện bọn «chí thức» bợ đít

(Tiếp theo trang 5)

Trong khi biết bao chiến sĩ ta, xả thân giữ từng tấc đất, từng nương khoai, từng mảnh vườn, thì « chúng nó » dám lên tiếng: chống Cộng trên trận tuyến văn hóa.

Chúng muốn làm bồi bút, cũng không xong, vì mỗi lần chúng hành văn khen ai thì người được khen còn khổ hơn là bị người ta chửi cha mình lên vậy.

Từ ngày làng viết có mặt « chúng nó » người ta lại hối tiếc đến họ Đinh và bà Bút, vì dù sao hai cụ chủ báo này cũng còn biết mẫn chữ nghĩa hơn bọn « chúng nó » trăm lần.

Cần bệnh trăm trọng còn trợ tráo nhất của bọn bợ đít là lúc nào cũng phân bua.

— Moa làm văn chương không có lấy lương...
Lời này đồng nghĩa với câu nói nửa miệng của bọn đĩ điếm mỗi khi... bắt khách thường nhỏ nhẹ :

Em là nữ sinh. Ba em làm Huyện... em buồn chuyện đĩ ghê em chồng nên mới... đi với anh! Có ai hỏi tại sao không liên lạc với các đồng nghiệp, thì chúng chi... mỉm cười đáp như tổ sư bồ đề của làng báo :

— Chờ ơi... tụi moa bận lăm. Nào phải làm tin l cách xây dựng nên mất nhiều thì giờ, nào là viết « phim », viết « phòng »,

— Sao các toa viết nhiều thế?
Câu hỏi móc khéo này làm sao « chúng nó » hiểu nổi, nên đáp liền :

— Chờ ơi... moa còn định viết 1 loạt bài cỡ lớn như kiểu Raymond Cartier, chứ viết loạt bài cỡ... nhỏ thì nó hư mất style đi.

Dân đen ngu thấy mẹ nên nghĩ rằng: nếu khi má nó đẻ nó ra mà nó cứ đòi lớn ngay thì rách bố nó cả, rồi còn gì.

Không biết nghề, không chịu học nghề lại đòi viết... lớn như R. C trong khi cả 2 thằng « chúng nó » vô xàng bằng cửa hậu.

Ôi đúng là bọn... «chí thức» bợ đít.

HẬU THÂN TRẠNG LỢN

CHIẾU YÊU TÙY BÚT

của HOÀNG-LY

— Bò mẹ rồi ! Không khéo cha này học quá hóa ngộ chữ, khật khùng đi mó dái ngựa... mình lờ ngờ bị vạ lây như chơi!

Nhưng, một tên gia nhân lực lưỡng đã chạy ra mở cổng, rước khách vào, về cung kính lạy. Kinh ta cặp tay tôi kéo đi, ung dung như đi vào tiệm phở của anh vậy.

Qua lối sỏi 2 bên toàn ngọc lan, đại hồng v.v... thơm ngát, vừa lên thềm, lại 1 phen dật mình, thấy gia nhân nam nữ mấy mạng cúi chào Kinh ta hết sức kính cẩn, rồi 1 giai nhân ngọt từ thấp bước ra, tươi như hoa nở :

— Lạy bác ạ !

— À thiếu ! Chú ấy đâu ?

— Nhà em vừa ăn xong ! Mời 2 bác vào chơi !

Kinh Tô Tần trở tôi nói rất lớn :
— Quên chưa giới thiệu thiếu : Đây ! «cụ» Thánh sống thượng thiên vẫn hạ địa lý trung nhân sự quan viên nhà báo, chú ấy cũng quen từ hồi xưa.

Kinh nói thao thao, cười kha kha, bỗng ngừng lại reo lên «A! quan trạng đây rồi !»

Một người phương phi bệ vệ tướng lùn từ trong tiến ra, vận đồ lớn, vừa thấy Kinh đã «à» lên có vẻ lý thú lắm, đến lúc bắt tay tôi, bỗng cả hai cùng nhìn nhau ngạc nhiên, và riêng tôi, chỉ suýt nữa tôi tưởng mình mơ ngủ hay đã sa chơi chốn suối gặp anh ta dưới miền âm cảnh vậy.

(Xem tiếp trang 11)

nếu tiết lộ bí mật phải bị tù 20 năm khổ sai.

CIA thiết lập cơ sở trên hầu hết các kinh thành hoa lệ trên địa cầu xuyên qua nhiều tên trá hình như :

Lực lượng này nọ, Đoàn Thề, Mặt Trận v.v... với số dự chi hằng năm là năm trăm triệu đô la (500.000.000 U.S\$).

Với số tiền này CIA đã dùng vào không biết bao nhiêu là điệp vụ ly kỳ—nhưng sự thật về điệp vụ CIA không giống như gián điệp tiểu thuyết của Ian Fleming với bí số 007.

Từ những điệp vụ dụ người của Bắc Kinh tới việc bắt cóc nhân viên ngoại giao đoàn Trung Cộng ở Phi Châu, tới những vụ dùng điệp trong công cuộc phân đảo chánh ở Nam Dương, tới vụ xâm nhập điện Kremlin để phá vỡ chương trình của Liên Xô định Cộng sản hóa Congo.

Nói tóm lại, ở đâu có giặc người, có đảo chánh, có tổ chức này nọ là có mặt CIA hay là Tây Pháp Xì của thế giới vô hình.

Gần đây nhất là vụ do thám lò nguyên tử của Trung Cộng tại Lop Nor thuộc vùng Tân Cương, Tây Tạng và vụ tàu Pueblo tại duyên hải Bắc Hàn, sẽ lần lượt được ghi lại nơi đây.

ĐÓN XEM KỲ TỚI :
Những điệp vụ CIA

Nói đến «Kịch một», ai cũng phải sợ. Chẳng phải anh làm việc nhà nước, đọc khoét đồng bào đến xương đến tủy, hay anh dư tợn ba gai ác nhân ác đức gì, mà chỉ là sợ cái khoản chăm học, tu chí của anh vậy. Vì «Kịch một» mà ngồi học, thì cứ gọi là dai như đĩa dúi, kéo kiệt suốt đêm còn bằng mấy một găm sách, đến cụ Không cũng phải sốt ruột, thạch sùng trên xà nhà phải tặc lưỡi luôn mồm còn bọn trợ cùng nhà chỉ có nước phát phìền muốn thác ! Vì một quá, ngủ được 1 giấc dài, chợt tỉnh, dòm sang, vẫn thấy Kinh ta ngồi lủ lủ trong màn tiếp tục thần nhiên gặm hết trang nọ đến trang kia, vững như bàn thạch, coi bộ không biết buồn ngủ là gì vậy. Chỉ nghe tiếng dờ sách soạt soạt, đều đều, nhất những tối rét mướt bọn này đi ngủ sớm, trùm kín chăn, còn dật mình thon thót vì tiếng đọc sách, học bài sang sàng, gặp lúc đêm thanh cảnh vắng, Kinh ta mà đọc tấu lên, cứ gọi là còn hơn quan viên đọc văn tế, gõ cũng phải tỉnh như con sáo. Đó là nói về đêm anh còn nề chủ nhà cùng bà con hàng xóm đôi chút, chớ vào lúc ban ngày ban mặt, giữa thanh thiên bạch nhật, anh ta mà ngồi trên gác tấu lên, thì phải biết ! cả phố tưởng cháy nhà, dân bán hàng rong dưới đường rao không đi đến đâu ! Cứ gọi là như cuộc kêu mùa hè, đến nỗi «Kịch một» mới đến trợ có 1 tuần, con gái hàng phố đã gọi anh là «Kịch cuộc», «Kịch văn tế...» rất lắm hỗn danh.

Thoạt đầu, mới gặp anh, có chàng lại còn cho là kỳ ngộ, lấy làm lý thú lắm, cứ vào màn nằm nghe anh đọc bài mà toạ hướng kỳ thành, nhưng chỉ độ vài đêm, là cả lũ phát hoảng, vì nghe lỏm thuộc kỹ rồi, thì Kinh ta vẫn cứ nghiêm nhiên ngồi tấu mãi, không thêm đi ngủ.

Ái cũng lấy làm lạ về cái đức học dai của Kinh một. Một đêm, sự tình, có tên nhin ra thấy Kinh đang «phì phi chộp chộp», trong màn như tái cá, tên này bèn rón rén mò sang dòm, mới hay Kinh đang úy mặt xuống chậu nước lạnh, trời tháng chạp rét cắt thịt mà Kinh ta lại cời trần trùng trực, ngồi xếp chân bằng tròn, ngay dưới dùi có cắm ngược 2 mũi dao nhọn hoắt, loại dao chọc tiết lợn cỡ nhỏ. Thì ra, Kinh một Kinh cuộc cũng buồn ngủ, bèn đặt sẵn chậu nước, để chống buồn ngủ, lại học cách Tô Tần đời Chiến Quốc, cầm dao nhọn, để nếu ngủ gật, dùi hạ xuống, đã có dao «lại tỉnh».

Từ đây, ai cũng sợ Kinh và Kinh. Một Kinh Cuộc lại thêm cái biệt hiệu Kinh Tô Tần nữa !
Đề giải thích về thói « học gạo », «gặm sá-h» quá xiêng năng của mình, Kinh Tô Tần thường nghiêm nghị bảo :

— Con người ta hữu chí cánh thành ! Muốn làm nên sự nghiệp rực rỡ, phải học đã ! Sách vở là túi khôn của nhân loại, trong sách có đủ cả ! công danh tiền tài, nghĩa lý, ái tình... Không thiếu món nào ! Nhưng phải học đã ! Ngọc bất trác bất thành khí, nhân bất học bất tri lý !

Đại khái, Kinh Tô Tần vẫn thuyết minh thế, và mỗi lần thấy Kinh học, bọn cùng trợ đều dòm vào sách anh, hỏi «đâu ? giai nhân đâu ? » rồi cười. Nhưng ai cũng chịu « Tô Tần » ta nói đúng.

Từ đạo đồ Tứ tài, không ai gặp Kinh Một đâu.

Chỉ có 1 tên tình cờ thấy anh tại Kiên An, cho biết Kinh đã đi làm, đã lập gia đình, và vẫn tiếp tục học như xưa. Riêng cái khoản Kinh Một đọc thục con cái học thì khỏi phải nói ai cũng biết rồi ! Dĩ nhiên, Kinh Một bố mà đem hết cả cái đức chăm học chuyên cần đêm không ngủ ra ộp lủ Kinh con theo điệu «ngọc bất trác bất thành khí...», thì cứ gọi là «mình hạc véc mai» còn bằng mấy cuộc kêu mùa hè vậy !

Khỏi phải nhìn, cũng hình dung được cái nạn học đáng xuống đầu lủ kinh con !

Rồi suốt hơn 20 năm. Kinh Tô Tần như đã hóa ra con một sách, chẳng tên nào thấy dạng.

Đùng 1 bữa, chính tôi gặp Tô Tần. Tại Ngã Bảy.

Bữa đó, chớ thấy đối bụng, tôi rẽ đại vào 1 hiệu phở. Và gặp Kinh ta đứng bên 1 tâng nam về, đang chỉ huy cuộc bán phở. Thì ra đó chính hiệu phở của Kinh Một. Gặp nhau nướng đúng cảnh «tha hương ngộ cố tri ? » Rất hồn nhiên, Kinh ta đưa luôn cả bàn tay nam mờ vồ lấy tay tôi rung dĩa lên và trở 1 người đàn bà béo tốt có cả phần cảnh đang nhanh nhẹn thái thịt.

— Nhà tôi !

Tôi chào. Và ngó chị Kinh Một, thấy chị thuộc loại «đờ mi» răng đen, vẫn khàn, coi lạnh lợi, dằm dằm tốt nải lắm. Sự nghĩ đến câu anh thường «thuyết» bọn tôi xưa «trong sách có đủ... nhất là giai nhân» bất giác, tôi đưa mắt nhìn anh. Kinh ta coi rất bình dân, áo «sơ mi» bỏ ngoài quần da hơi sạm nắng, chỉ có cặp mắt long lanh là có vẻ Kinh Tô Tần trước.

Chừng đoán được ý nghĩ trong đầu tôi, anh cười bảo :

— Chắc «toa» là nhĩ ? Kinh mà lại đi bán phở...

Tôi mỉm cười, gật gù :

— Khương Tử Nha xưa còn đi bán thịt gựa chợ, trước khi thu thiên hạ cho nhà Chu... nữa là ! Các cháu đâu ? Được mấy đứa ?

Kinh Một khoát tay trở quanh. Lớ nhớ đến 3, 4 đứa, vừa trai vừa gái, đang «hoạt động» như đèn kéo quân, rất bình dân Hồi mấy con lớn, anh bảo «chạy quanh» hỏi chúng học trường nào, Kinh ta tặc lưỡi :

— Ô ! học loanh quanh, gọi là vậy thôi ! Thời buổi này, bắt chúng nó học kỹ làm quái gì cho một óc !

Tôi ngạc nhiên trở mắt nhìn người bạn cũ, cố tìm coi xem chữ nghĩa cùng các món hỗn danh Kinh Một, Kinh Cuộc, Kinh Tô Tần của 1 tay hiểu học đến phải dùng nước lã, dao nhọn «lại tỉnh» hiện còn tỳ nào trên người không, hay đã rơi cả vào thùng phở ?

— Toa ? Kinh Một mà cũng nói thế à ? Nhân bất học bất tri lý... Và lại trong sách có đủ thứ...

— Lão ! Lão toét ! May mà hồi đó «moa» chưa đồ cử nhân, nếu không, có khi bây giờ đang hí hục làm trạng sư trạng xiết, thật phí công toi ! Chưa chừng lại ho lao thôi mẹ nó phôi rồi !

Kinh vui vẻ dẫn tôi vào buồng trong hút thuốc lòn, đàm luận.

Được biết thêm, cái nghề Khương tử Nha cũng phát tài, mà anh lại cho con cái học võ văn chẳng chú ý gì cả, bất giác tôi vùng nắm tay anh bảo !

— Chỗ anh em ! Moa nói toa đừng giận ! Dầu «toa» mãi làm ăn, hay... thế nào đi nữa, cũng phải cho chúng nó ăn học đến nơi đến chốn... vì...

Kinh cười, cúp ngang luôn :

— Lại dờ giọng Kinh Một ngày xưa ! Á mà hiện giờ «toa» làm gì ?

— À... làm báo, viết văn...

— Làm báo nói láo, viết văn nhảm rãng ! Đây ! toa thấy không ? có thằng nào làm được vương tướng gì đâu ! Toa thấy không ? Nội tất cả bọn anh em xưa, moa đã gặp suốt, cứ thằng nọ chăm học, thông minh, đỉnh ngộ, có tay đầu óc là y kỳ... dềch nên con nèn con cháo gì hết ! Còn đứa nào dốt đặc đều phong lưu phú quý danh giá ra trở mới thú chứ ! Toa thấy không ? Nay thằng A. này tên B. nọ tên C. đó thằng D. Thế tuốt !

Tôi vội lục trí nhớ. Và bỗng phát hoảng, khi thấy lời Kinh Tô Tần có vẻ đúng mới chết chứ ! Còn đang hoang mang, lại bị Kinh dằm luôn búa nữa :

— Không thể làm hại con cái được ! Đồ c úng ra, nờ nào lại bắt chúng tái diễn cái trò ngớ ngẩn của mình ! Hừ ! Trong sách có đủ ! Đó ! Toa thấy không ? Không tin, mai đến đây, moa đưa đi gặp Trang Lợn !

Tôi trợn tròn xoe mắt :

— Trang Lợn ?

— Vâng ! Trang Lợn ! Hiện hiện nhơn tiền ! Nhưng đề mail

Giờ anh em mình ăn phở đã !

... Về, tôi cứ nghĩ mãi về Kinh Một và Trang Lợn.

Thời buổi này, nầy ra rất lắm tay Trang. Trang sư, Trang Đóp, Trang Hít, Trang Mút, Trang Sờ, Trang Cờ, Trang Quát, Trang Hót v.v... Như xưa ta có Trang Bùng, Trang Quỳnh, Trang Trình vậy, dân ta vẫn quen mệnh danh các bực nào không có giống về 1 môn nào đó là Trang (Trang là nhứt rồi, cũng không phải Trang là Trang Nguyễn phải nhất định là tiền sĩ cập nhất, chứng cứ là ông Quỳnh chỉ đồ Hương Cống, mà có tài xỏ lá ba còn vẫn được bà con phong là Trang Quỳnh) Vậy Trang Lợn đây chắc cũng là 1 bậc tài giỏi khôn ngoan có giống về khoản nào đó, mà có lẽ là khoản thiên cơ chi đây, vì hồi này ở vùng ngõ gác Nguyễn

Thông, Ê Bat, Chí Hòa, Phú Nhuận cũng thiếu giống «cậu Trang» «Hoàng Đê», «Phật sống» «đồng cỏ» «bóng chàng» v... v... Vậy Trang Lợn ắt là 1 bậc dòm thấu cơ trời vận nước như dòm suốt ví người ta vậy. Hoặc ít ra Trang này cũng có liên hệ tới con heo, hoặc làm «nghề Chánh Hưng», khả dĩ chứng minh hùng hậu cho nền triết học mới mẽ của Kinh Một đây !

Càng nghĩ càng điên đầu, tưởng Kinh Một học quá hóa ngộ chữ, chừng đến tối, theo Kinh đến viếng Trang Lợn, càng phát điên, vì Kinh ta đứng trước một căn nhà ngọ nga đồ sộ lắm lắm oai khí, trở luôn vào mà nói ồm ồm như lệnh võ :

— Đây ! Trang Lợn ngự trong này ! Nhà «lũy» đây !

Đàn chó «bọc dề» sỏ ra chồm cả lên công sát, thò mõm nhe nanh như chực tha luôn tôi lẫn Kinh Một đi.

Dòm tòa nhà, lủ khuyển, lại thoáng thấy bóng gia đình rầm rập lên trong, tôi dằm ngại, đưa mắt nhìn Kinh, bỗng thấy anh cười kha kha trở luôn vào gọi đình :

— Ê Trang Lợn có nhà không ? Có nhĩ ca giảng lâm !

Nghe Kinh gọi bô bô, bất giác tôi phát hoảng, dòm Kinh dò xét.

CIA

(TIẾP THEO TRANG 4)

Đại khái những tiêu đề là :

— Chăm dứт chiến tranh VN, càng sớm càng tốt.

— Bây giờ họ Mao đương làm gì—Độc kỹ quyền sách «tr tưởng Mao» xem có hữu ích gì cho ta không ?

— Phải khai hóa Phi Châu đương bị họa Đỏ hãm dọa vì tình trạng lạc hậu của họ.

— Cần trao đổi sinh viên thế giới đến Hoa Kỳ và ngược lại v.v...

Tổng hội Sinh viên Hoa kỳ gọi tắt là NSA (National Student Association) được tiền trợ cấp của CIA, đã dùng vào cuộc tham dự Đại hội Sinh viên Thế giới tổ chức tại kinh đô Prague vào năm 1946 mà tại đây họ đã đụng đầu với trùm gián điệp Liên Xô là Shelepin cầm đầu Liên Xô đi dự hội vậy.

Rồi cứ thế, Tổng hội Sinh viên tiếp tục làm việc cho CIA qua những chuyến đi từ Đại Hội Thanh Niên Thế giới tại Helsinki tới Đại Hội tại các quốc gia bé tí là Bi quốc.

Những người cầm đầu sinh viên Hoa Kỳ đã ký với CIA những lời cam kết theo đó có điều luật

IIẬU THÂN TRẠNG LỘN

(tiếp theo trang 9)

Vì, đúng như lời Kinh Mọt vừa nói, tôi cũng biết anh từ hồi tiền nhật, khi Kinh Mọt còn đang học sa sa như quốc kêu mùa hè. Vì anh chàng có biệt danh Trang Lộn này chính là em họ Kinh Mọt, tuần nào cũng gánh "đồ tiếp tế" lên tỉnh cho Kinh.

Quỳnh, tên anh ta, con ông chú họ thứ ba Kinh. Nhà có 2 anh em, bố mẹ chết sớm, cha Kinh đem về nuôi từ bé Quỳnh, anh Quỳnh hơn bọn tôi 2 tuổi, còn Quỳnh, kém vài tuổi. Thoạt kỳ thủy, ông bố Kinh làm chánh tổng, nhà khá giả, lại tay đã thi Tam Trường xưa, nên coi cháu như con, đem về nuôi, đều cho ăn học tử tế. Nhưng Quỳnh, Quỳnh tới dạ lắm, cứ học được chữ nào, về nhà lại đánh rơi mất. Quỳnh còn dở, tuy lúc Kinh sắp thi Đit Lôm, Quỳnh còn bết bết mải lộn nhất trường huyện, ông bố Kinh đành cho đi học, kèm ít chữ Nho, rồi để ở nhà giúp việc, và trông nom ruộng đất, vừa làm thợ kỹ cho ông. Còn Quỳnh thì đến đó cũng phải sốt ruột. Tôi dạ tối gan còn hơn cụ Lê quý Đôn lúc chưa... rửa ruột! Học chữ lấy thì cứ "le chat" con chó, "le chien" con mèo, học chữ nho thì chữ "tác" đánh chữ "tộ", chữ "ngộ" đánh chữ "q á", mũi cứ thò lò đến tận môi, cứ "ê" tiếng 1c i suyt 1 cái, rút mũi biến đầu mất, "a" tiếng thứ hai, mũi lại thò ra, lại suyt, cụ đồ đã làm quen với các đạo thanh quang chẳng nói làm chi đến thầy giáo chữ Tây lại quen Vệ sinh tối kỵ các luồng thanh quang, đe mắng luôn mồm, Quỳnh vẫn tỉnh bơ không thêm hỷ, về nhà bị ông bố Kinh hét, giới làm Quỳnh ta cũng chỉ quệt ngang, đến nỗi 2 tay áo đầy, mo như phết cây, mà 2 cái vết dọc nhân trung Quỳnh nó thành ra 2 cái rãnh, có be bờ, đầu đã rút biến 2 đạo thanh quang, rãnh kia vẫn nguyên đó như 2 cái vết xe lịch sử vậy.

Đến nỗi ông bố Kinh cũng phải hàng. Quỳnh học mãi lớp nào cũng "đúp đúp" tái tam tái tứ, đến 15 tuổi vẫn chưa đỗ Sơ Học Yếu Lược, lại chỉ thích đi chân đất (tối kỵ đi guốc) và chân trâu. Bữa nào, được bác quát đem trâu ra đồng, Quỳnh ta khoái như lên tiên, dạ dạ suyt suyt hoạt bát lắm. Dầu thương cháu, chỉ sợ mang tiếng, ông bố Kinh sau cũng đành cho Quỳnh ở nhà làm "cu trâu", và hàng tuần gánh gạo lên cho "anh Kinh" vậy.

Có lẽ không có tên cháu nào lại khoái ông bác về việc phân công tác lý thú đến thế. Chân trâu đã khoái, tháng lại được lên tỉnh mấy phen, xem phố phường người ngựa bằng thích. Tuy kém tuổi, nhưng được cái Quỳnh khoẻ lắm, mình cá chằm, vai u, rốn lồi, và mặt ngấn tò te, thấy gì cũng ngó, cũng chỉ trỏ trâm trỏ. Đến nỗi có lần, quay lại, gánh gạo mồm đã đi chơi đầu mất, Quỳnh hốt hoảng bỏ tìm, gặp ai cũng hỏi "có thấy gánh gạo không", làm cả phố phì cười. Tới nhà trọ, mặt như gà cắt tiết, không buồn rút 2 đạo thanh quang lên, đến Kinh ta cũng phải cảm cảnh "cứ coi như là Quỳnh ta đã làm tròn sứ mạng tiếp tế vậy"! Còn bọn này, cứ thấy Quỳnh mò ra, là cả lũ thú lắm, anh nào cũng thích dẫn Quỳnh đi "du ngoạn", và tuy Quỳnh là con thứ, bọn này vẫn gọi bằng cái tên thịnh hành đương thời "Ca Quỳnh" có anh văn hoa hơn, lại gọi là "Robert Quỳnh". Mỗi lần nghe bọn này gọi thế, Quỳnh ta lại cái chính, bảo mình là con thứ, làm cả phố cười phì.

Rồi từ ngày xa Kinh, không ai gặp "Ca Quỳnh" nữa. Giờ bắt gặp lại chú bé năm xưa đã lưu lại trong trí nhớ cả bọn 2 luồng thanh quang bất hủ, chú "cu trâu" vụ Kinh Mọt tới dạ đến sết ruột, nay lại là chủ nhân của biệt thự lớn với đủ vợ đẹp con xinh, quân hầu đầy tớ, ai không ngấn mặt cho đành.

Bên hỏi. Lại 1 phen dật mình thộn cả người, vì Nguyễn Văn Quỳnh bây giờ, lại là Nguyễn Khắc Trung, với thời danh người của dân nghèo, lãnh tụ rất nhiều tổ chức cứu dân cứu nước, mỗi ngày có độ vài chục ông tai to môi ăn tiệc, và các tay mặt lớn nhất cõi này phải làm thân! Không kể biệt danh "Trang Lộn" của Kinh Mọt phong.

Đó mới sơ sơ. Chừng cạn vãi ly "mạc ten số đa", lên con từ luống, truyền nở gạo vàng, tôi bèn gại chuyện Kinh Mọt mở đường, cùng nhau đàm đạo hết hồi tiền nhật, lại tới chuyện tế thế kinh bang, Quỳnh ta vui miệng bàn rất hăng, dẫn dẫn đến khoản biệt danh, mới hay cái công nghiệp của Ca Quỳnh quả lý kỳ không thua ông Trang Lộn đời xưa.

Số là: sau thuở chân trâu và gánh gạo tiếp tế lên cho Kinh, bữa kia, bỗng có một người trạc 30 qua đồng, cho Quỳnh 1 mớ giấy, sui đi dấn, rắc khắp vùng. Quỳnh ta làm liền. Cứ thế vài chuyến, cả vùng nào động, mặt thắm về rầm rập, bắt hàng xâu người, cả vùng hết hồn. Ông bố Kinh chỉ suyt nửa chết đứ, khi biết chính Quỳnh ta đi rắc!

(CÒN TIẾP)

Trang 10

CON ONG ĐI HÚT MẬT

(Tiếp theo trang 5)

Con Thò Lò sáu mặt

Bây giờ trở lại cái Viện Hạ tá, thì lúc này, sao mà làm khối thế, cứ chục ông lẽ một thành một khối. Có một nhà cách mạng non, hết ở khối này lại nhảy sang khối khác, nhưng có điều buồn cho nhà cách mạng non đó là, ở bất cứ khối nào ông cũng chỉ là khối viên, trong khi ông rất thêm hai cái chức Trưởng khối, hoặc Tổng Thư Ký, ở một khối nọ, ông được đề cử làm phó trưởng khối, nhưng chức vị phó nó lại "ngồi chơi xơi nước" kỳ quá, nên ông không thêm nhận, và ông đang làm le nhảy sang một khối khác, đa số lại đa tiền—ông Cách mạng non, hay con Thò Lò sáu mặt hiện đương quay tít trên cái đĩa chính trị Hạ tá — Chờ xem nó ngã về khối nào, và khối nào có nó là cả khối sẽ trở nên thối um.

Nhà xì phé Đê hóa Rông

Trong khi con Thò Lò quay tít trên đĩa, thì nhà xì phé Đê hóa Rông cương quyết giữ lập trường, chỉ thủ tiết thờ một khối. Vì sự hiền lành nên nhà xì phé cóc bao giờ dám thâu cáy, có đôi mới đi tiền, lên ba con còn pha đề tình, đề thông mà tổ địch thủ cạn lạng, do đó lập trường chính trị của nhà xì phé Đê hóa Rông chắc như xi măng.

Vốn trông đen, lại lùn, hao hao giống như tướng nhà hạ sĩ Huỳnh Văn Lầu xứ mắm, nhà xì phé Đê hóa Rông cũng đặc cử ở xứ mắm với đa số thắm của đồng bào gốc đường Thờ, do đó, nhà xì phé đã đóng vai quan trọng trong Ủy ban phát triển sắc tộc thiểu số. Lái Bò vốn ăn đông được vài câu tiếng Miên, và tiếng Radé bèn xô ra, nhưng nhà xì phé Đê hóa Rông ngẩn tò te và lắc đầu nói tiếng khách trú "Mậu xếch, mậu xếch": "Madame de la pendule".

Nếu nhà xì phé Đê hóa Rông nói được một tiếng Chợ Lớn trên, thì bà chị Nguyễn Văn Thơ ở Viện Thượng Thờ lại nói tiếng Mèo vì vút như điên, và bà chị được anh em ký giả theo dõi nghị trường âu yếm đặt cho một cái tên rất... đầm "Madame de la pendule". Nếu ai có thể móc tai sao bà chị "Trăng sáng" lại có cái tên này, thì phải chiêm ngưỡng thật lâu cái dáng đi của bà Thượng... mới thấu hiểu nổi, và khi thấu hiểu được cái ý nghĩ "cao đẹp" đó rồi, thì chỉ còn có nước suyt soa và ca thắm vài nốt "son phe" a na mít... sàng sê, sàng sê công sê, công sê sàng, sê lúu sàng sê".

Nhà chấn hưng đạo đức cổ truyền Trần thế Minh

Sở dĩ phải ca thắm, vì sợ lọt đến tai ông "tâu tăng" Trần thế Minh nhà chấn hưng đạo đức và văn hóa cổ truyền, ông Minh mà làm văn hóa thì thật là vỡ nợ, vì nước An nam mình sẽ đi lùi lại 10 thế kỷ là ít, bởi đó, khi nghe tin ông Minh làm cái gọi là chấn hưng văn hóa cổ truyền, cụ Nguyễn Đăng Thục bèn chống mạnh cái ba toong xuống đất ngữ mật than: "Trời ơi trời! Trời đã sinh ra Nguyễn Đăng Thục, sao còn sinh ra Trần thế Minh" (Câu này cụ Thục thường của Chu Du lúc bị

Cà kê dê ngỗng

(TIẾP THEO TRANG 4)

Đó, công việc chỉ giản dị có thế. Nhưng mà xin các ông nhớ hiểu cho rằng, giản dị là một hình thức cầu kỳ nhất. Cái kỹ luật sắt, kỹ luật thép v.v... Không thể nào áp dụng khi chúng ta đang theo đuổi một cuộc chiến tranh lý tưởng. Tại sao tôi chiến đấu?.. Phần thưởng của chiến đấu dành cho tôi là những cái gì? Đó mới là trách nhiệm của cấp chỉ huy làm cho lính tự ghép mình vào kỹ luật.

Mang một ông Thượng sĩ già ra phạt trước mặt binh sĩ, cái oai quyền của ông chưa thấy đâu, nhưng sẽ gieo vào lòng lính cả một khối ngao ngán.

Không Minh cho nốc ao) —Lái Bò không biết ông Minh có biết chút gì về âm nhạc cổ truyền không, và nếu ông ấy biết, thì anh em phóng viên Nghị trường có thể đồng ca bản "son phe" Ana mít "sàng sê, sàng sê công sê" mà không sợ ông Minh hét lớn vào mặt: "Đồ các anh là đồ

"phi Âu, phi Á" (chủ của ông Minh, Lái Bò mượn tạm) — Có tin cho biết, hình như ông Minh sau khi khuyến cáo Bộ Văn-Giáo phải chấn hưng đạo đức cổ truyền, ông Minh đang "xướng nước nhỏ" với ông bạn cùng liên danh là Thâm phán Phạm Nam Sách nhờ soạn dùm dự thảo luật "chấn hưng văn hóa". Và khi dự luật này được biểu quyết, sức mấy cụ Thượng Trần trung Dung còn được lớn tiếng "ca ngợi thân xác đàn bà trước Nghị trường là hiện thân cho cái đẹp, cái đẹp kinh niên mà các họa sĩ Gauguin Van Goege, Tô ngọc Vân đã khai thác rất kỹ từ khuya — Dường như cụ Thượng Dung dự định ngoài giờ đi họp Thượng viện, cụ sẽ đi học vẽ, và chỉ về đàn bà khóa nhân, để có vị Cảnh sát vào tới nhúm, là cụ sẽ la um lên. "Ngoài quyền hạn, ngoài quyền hạn", ta đang phục vụ cho cái đẹp muốn đời cái đẹp đó là thân xác đàn bà, hơn nữa ta là Thượng nghị sĩ, ta có quyền bất khả xâm phạm, không ai có quyền bắt ta.

Lái Bò chưa biết cô, bà nào sẽ là nạn nhân đầu tiên cho ngọn bút lông của cụ Thượng Dung, nếu là bà chị Thoa thì hay lắm, vì bà chị Thoa có khổ người giống như "hình vuông" và nhào nhét.

Nhưng nếu bà Thoa tự nguyện làm người kiêu mẫu cho "họa sĩ" Trần trung Dung vẽ, thì ông Nguyễn Duy Tài, Bác sĩ chuyên đỡ đẻ, đương kim chủ tịch Hội Đồng Đô Thành sẽ buồn, có thể nói, Bác sĩ Nguyễn Duy Tài là một thứ "L'homme qui en savait trop" về thân xác đàn bà, mà bà chị Thoa thì chẳng bao giờ là "khách hàng" của BS Tài cả. BS Tài, ngoài tài đỡ đẻ, còn có nhiều tài khác, như tài đàn xếp, móc nồi hai khối Phật giáo Trí Quang, Tâm Châu mà chưa bao giờ thành công, tài cứu trợ đồng bào nạn nhân C.S v.v...

Cũng đa tài như bác sĩ Tài, ở Hội Đồng Đô thành còn có ông Nghị Nguyễn Văn Nam, nhà "tính... bạc các" ông Nam cũng đã từng ứng cử vào viện Hạ tá nhưng bị ao, ông về tính thấy mất quá nhiều bạc các nên buồn.

Bỏ bê cả việc ở Ủy ban Cứu tiến Dân sinh, một Ủy ban được chỉ rất nhiều tiền, chẳng thế mà ngày xưa, khi chưa là Hạ sĩ, ông Nghị có tục danh là Nghị "áp phe" Trần sanh Bửu đã cố tranh chức chủ tịch mà không được. Cùng bị rớt viện Hạ tá với ông Nam, còn có nhà Nghị cùng Còi ở tổ Giáp Văn Thập, ông Phó thái Gia, ông "lò bánh mì" Trương Văn Thạo, ông "máy nước" Nguyễn quý Bào. Ông máy nước Nguyễn quý Bào nguyên là cựu Chủ báo Tương Lai, nhưng vì là Tương Lai nên nó chết ngóm củ đèo từ quá khứ cách đây cả 4 niên, trước ngày ông Bào vào mãn Nghị Đô Thiêng, vậy mà cụ "Máy nước" vẫn cứ treo hoài tấm bảng "Nhật báo Tương Lai" tại trước cái tư dinh đồ sộ của cụ ở miệt Phan thanh Giản, và cũng cóc thêm bồi hàng chữ "nhật báo Tương Lai tức Lương Tài tức là Tương" ở 2 bên hông chiếc xe hơi chuyên chở đồ thâu cung cấp cho Mèo... Như vậy kể ra cụ "Máy nước" vẫn còn mê cái chức chủ nhiệm kiêm chủ bút, kiêm giám đốc chính trị ở một tờ nhật báo, dù là báo lá cải lăm lăm 1 Ôi cái chữ danh sao mà ghê vậy!

Tác ông quan trẻ còn phải học nhiều... Cái học của nhà trường không đủ. Cái bằng cấp dù có to bằng cái chiếu, cũng chưa đủ. Chỉ khi nào tuồi chông chất lên đầu thì mới có thể nói là nên người. Mà cái tuồi thì chỉ có trời cho mới được.

Bài này đáng lẽ tôi viết còn dài. Đợi khi bản võ mang ở kiểm duyệt về, nếu thợ đục đề nguyên, tôi sẽ viết tiếp. Còn đục nham nhớ mất hết cả ý của tôi, tôi sẽ chờ tới một ngày sáng sửa hơn đề mình có tuồi nói chuyện với nhau hết lời.

Với các ông, lúc nào tôi cũng vẫn yêu, yêu như yêu những đũa em ruột thịt.

Thân,
ĐÊ HỨC CÀN

7 CON ONG TRỜI

tức « THIÊN PHONG THẮT HIỆP LỮ »

(Tiếp theo trang 7)

Thủ lĩnh Thiên Cung, biệt danh là Thủ Lợn vâng lệnh Ngọc Hoàng vân du về sơn động Lão Tề, nơi Khí Chúa ẩn thân, vùng cực bắc Trường Sơn.

Cửa động reu phong miền khi ho có gáy ấy, không lốt chân người, nhưng xa xa vọng về tiếng chó sủa, gà gáy, Thủ Lợn biết đây là vùng gần làng Mèo, chuyên nghề trồng thuốc phiện. Lão Tề cắm trại ở đây cũng là hữu lý lắm, Thủ Lợn bắt giặc ngâm mấy câu Đường Thi trong khi vác bõ cào tìm đường vào động,

- « Văng vẳng kẻ minh nham hạ nguyệt.
- « Thời thời khuyển phệ động trung xuân,
- « Bất tri thử địa quy hì xứ,
- « Tu tỵ đảo nguyên vấn chủ nhân».

Đi một khúc nữa Thủ Lợn lại ngâm rằng,
 « Hoa lưu động khuyển ung trường tại,
 « Thử đảo nhân gian định bất hồi ?..
 « Tru trưởng khê đầu tông thử biệt...»

Bỗng Thủ Lợn giật mình đánh thót, khi một bàn tay lông lá vỗ vào vai hắn.

«Hú vía tưởng ai—tê ra Tê Ca Ca—Ca Ca coi đệ lấu chưa—đây là những câu Đường Thi làm khâu hiệu khi muốn kiếm nhau—»

Lão Tề cười ngặt,
 «Ta tưởng mi tham ăn như giống lợn—giống tham những nơi trần giới kia—làm gì còn nhớ tới thơ với thần nữa—ta đã độn toán biết trước mi đến đây với lý do gì rồi—Nhưng năm nay là năm khi—năm tuổi của ta—ta chẳng đi đâu hết, mi đừng hòng nản nỉ chỉ cho mệt.»

Bỗng hai người đứng im, lắng tai nghe tiếng vo vo từ miền Nam Hải vọng lại, lão tề vội kéo Thủ Lợn núp xuống vách núi mà rằng,

«Trốn núp xuống đây, coi chừng chim sắt giống Ép Ba Một A (F. 111. A) của tụi Bạch Quái từ Nam Hải, nó bay qua, ỉa xuống một bãi là mình bỏ mẹ, loài khi núi heo rừng, tụi mình là bị tiêu diệt hết.

Định thần nhìn một lúc, thì lão tề cười ngặt,
 «A — Khêng phải — đúng là Ba con Ong trời từ Nam Hải đương bay vào đất liền.»

Dứt lời lão Tề lại quay kính chiếu yêu về phía Tây khi tiếng vo vo cũng từ ngả ấy lại.

« A ha — lại Bốn Con Ong Trời nữa — vị chi là «Bảy Con Ong Trời» — Ô kia, sao chúng nó không tụ vào nhau mà lại bay rẽ về hai ngả »

Lão Tề quay lại thì chẳng thấy Thủ Lợn đâu hết, té ra này giờ lão nói chuyện một mình. Nhìn quanh, thì Thủ Lợn đã từ dưới đất chui lên, vừa phúi mình hắn vừa nói, cười hề hề.

« Nghe Ca Ca nói tới quái điều Ép-Ba-Một-A mà Đệ hết hồn — bèn dùng phép ủa đất mà độn thổ cho ăn chắc.»

Lão Tề gạt gù, mỉa mai,
 « Mi hèn nhát như vậy mà ra lãnh chức Thủ làm gì cho nhục — Và lại mi xuống trần mà dở cái trò ủa đất như thế — Bạch Quái nó tưởng mấy chú Chuột Vেম, con cháu của Hồng Quý là nó quăng cho một trái thối là chú mày bỏ mẹ cái đời heo nọc, ăn hại rồi đi nhảy nọc thối — »

Thủ Lợn không nói gì, rút thơ của Ngọc Hoàng Thượng Đế ra trao cho Con Khí chúa.

Lão Tề vội mở thơ ra đọc lớn rằng,
 «Khí đột thân ái,

... Hãy mau mau dời khỏi vùng Xóm Mèo trốn á phiện này—Con cháu của Bắc Quái Mao Sờ Tung và Lin Báo (Lin-Piao tức Lâm Bưu) nó đã đánh nát Bản Hui Sai, nó sẽ đánh tới động của chú mày nữa—Và lại mấy chú Hoàng Lèo—cả Lèo Quốc lẫn Lèo Cộng đều nhờ Thổ Công đem báo cáo lên Thiên Trào, tổ khổ chủ đã ăn trộm trái bầu của Hoàng Lèo nhiều lắm, khiến mùa á phiện năm nay thất bát—giá nhựa lên cao, khiến dân ghien Giao Chỉ của oán nộ xung thiên, khiến dân miền Trung ven giải Trường Sơn này phải dùng tới «Thuốc Rin» (thuốc pha Át Bi Rin)—Còn dân Hòn Ngọc Viễn Đông thì phải làm tới món Thích Nhựa Bông cùng là bầu tả bõ, muôn vàn cơ cực, vì thiếu nhựa, cũng do Khí Đột mà ra cả.

Tội của chú mày hết—Chỉ còn cách dời khỏi sơn động theo Thủ Lợn đi giúp Bảy Con Ong Trời là yên chuyện...»

Lão Tề Khi Đột thờ khì, gắp thơ lại, nhét vào lỗ tai, xong dùng phép cân đầu vân nhảy lên thình không, neeo mắt về Nam Hải, một lát nhảy xuống, kéo tai Thủ Lợn lôi đi, khiến hắn rên lên eng éc, Khi Đột gãi mình cười khèng khặc.

— Đúng là năm tuổi của ta — có kiêng cử cũng bằng vô ích — ta bắt chấp hèn xui — xuống giúp Bảy Con Ong Trời một phen, cho tụi nó hoàn thành sứ mạng bài trừ tham nhũng của trần gian sa đọa kia.

Dứt lời, kéo Thủ Lợn cùng vân du khỏi vùng Xóm Mèo, bay lượn quan sát vùng Khe Sanh đang mịt mù khói lửa. Lão Tề phân nản với Thủ Lợn,

« Là người này — kẻ cả Bạch Quái lẫn Hồng Quý — ngu dại thật. Khi không kéo nhau ra vùng đồi núi hoang vu này mà giết nhau, để chiếm lấy ba cục sỏi đá—vô ích quá—Bạch Quái phải rút khỏi chỗ Khe Xanh, Khe Đỏ này mới là khỏi mắc kế diệu hồ ly son của Hồng Quý—»

Thủ Lợn xen vào, tai bịt tai vì tiếng trái phá, Sờ dĩ Bạch Quái đóng đây là đề chặn không cho Hồng Quý xâm nhập bằng «Đường Môn Ông Cụ» đờ chớ!»

Lão Tề lắc đầu, cười tủm tỉm,
 Nhưng rồi chúng nó sẽ thua chỉ Bảy Con Ong Trời hết—vì Bảy Con Ong Trời sẽ làm theo Thiên Mệnh—Còn bọn Bạch Quái lẫn Hồng Quý kia là xuẩn động theo tham vọng tâm thường của thế nhân, đây những yêu nữ, hạm tiền.»

Đến đây lão Tề gạt đầu lia lia, tắc lưỡi nói,
 «Ta lộn toán biết nét việc trần gian cũng như trên Thiên đình.»

Thủ Lợn nói móc,
 «Nhưng riêng cái vụ Ca Ca đánh cắp trái bầu của mấy Ông Hoàng Lèo rồi bị thưa kiện lên Thiên đình mà không biết độn toán trước mà thôi phải không?»

Lão Tề không giận mà lại cười mà rằng,
 «Thì cũng như mấy chú Thầy bói, chỉ bói toán cho người được thôi, chứ có bói cho mình được đâu.»

Rồi cả hai vân du một vòng quanh bán đảo chữ É, trong khi Bảy Con Ong Trời chia tay nhau đáp xuống Bốn Vùng Chiến Thuật. Lão Tề khịt khịt mũi mà rằng,

«Ồ, cái bán đảo chữ É này nực mùi thuốc phiện, át cả mùi thuốc súng—Đúng, ông Hoàng Lèo kiện ta là phải.»

(CÒN TIẾP.)

Đầu tháng 4-1968 :

tiên SẼ LỘT XÁC

TIẾNG NÓI BẤT KHUẤT CỦA NHÂN DÂN đòi mời toàn diện

☉ MỞ MÀN I CHIẾN DỊCH «TỔNG CÀN QUÉT» BỌN PHẢN DÂN HẠI NƯỚC

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON TRONG TUẦN LỄ TỪ 30-3-68 ĐẾN 04-4-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ trách bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	TAIHARU MARU	M.M	S.T.I.C.	linh tinh	30-3-1968	Phao	
2	EUGENE LYKES	C.R.	Sovicotra	linh tinh	29-3-1968	Cầu, Phao	
3	SEFRA	T.M.	—	và gạo Mỹ linh tinh	03-4-1968	-	
4	GRAND STAR	Savico	Lý Hải	và gạo Mỹ Xi Măng	28-3-1968	Phao	
5	GRAND LOYALTY	C.R	C.Q.M.Đ	Gạo Mỹ	23-3-1968	Phao	
6	DAEPORI	M.M	S.T.I.C.	Xe Buýt	04-4-1968	Cầu	
7	NARA	C.R	S.T.I.C	Linh tinh	03-4-1968	Cầu	

Saigon, ngày 28 tháng 3 năm 1968

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

Mỗi ngày đọc báo CÔNG - LUẬN

HỘI - HỌA

Họa sư VƯƠNG-QUỐC-ĐẠT gần 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chinh phục tình cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn cho 1 nghề hợp ý thích, để tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy PHONGCẢNH triển lãm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ và dạy Vẽ người, hoặc CHÂN DUNG vẽ trên giấy, vải, nhưng, găm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hí họa, Trang Trí và đủ môn Họa Đông, tây, kim, cổ. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam đoan : Bảo đảm thành tài 100%o chắc chắn. Có khóa cấp 5c học tại nhà riêng. Hội Trường Tương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiều, tối, kể cả Chủ nhật. Khai giảng 12-2-68.

Kiểm việc làm cho chị em ta

Một buổi tối gần đây, ngồi coi Ti Vi, được coi hình ảnh ông Thủ Lộc giới thiệu mấy vị Tổng Bộ mới. Thăng dân Giao Chỉ cũng chẳng lạ vì mấy cụ vì cũng vẫn là những "đào kép cũ" trên sân khấu chính trị. Có thay đổi cũng chỉ thay đổi tí tí.

Nhưng không hiểu sao, kỳ này thấy mặt các cụ, Nà Cầu đâm ra ngậm ngùi. Thương nhất là Bộ Ăn và ông Bộ Quế. Trong lúc này mà dám nhận hai Bộ Thông tin và Xã Hội thì kẻ ra hai cụ cũng có rất nhiều can đảm, can đảm như một chú binh nhì mà dám... cười vợ.

Bộ thông tin thì đang được anh em báo chí chiếu cố đến nhiều nhất về cái cơ quan Kiểm Duyệt. Thợ đục, thợ gạch chì đỏ, thợ cắt, sau nhiều phen thất nghiệp vều mồm, vừa có việc làm, mà lại "đít xút" thì nó ai oán quá. Nhưng nếu cứ để cho các cậu đục, gạch chì đỏ, cắt tùm lum thì tờ báo trông xui xẻo thấy mẹ.

Không biết ông Bộ Ăn sẽ giải quyết ra làm sao?... Đã ở trong tù hơi kỳ, chắc ông Bộ Ăn thế nào cũng quý hai chữ tự do. Nhất là ông Bộ cũng là một kỹ giả cơ lớn, cũng đã cầm cây viết để mang tim óc của mình vẩy đầy ra giấy trắng, chắc ông Bộ cũng hiểu nỗi khổ tâm của những thằng thấy người ta hốt tim óc của mình cho vào sọt rác.

Anh em ký giả cỡ nhỏ đang hừng về đàn anh ký giả cỡ lớn với một thái độ "wait and see".

Còn ông Bộ Quế thì cũng là một nhân vật đáng thương. Nhè cái lúc mà xã hội bị đủ các chứng bệnh ngoại, nội thương, tim la, phổi lũng, không tim, không óc, mà giao bình nhân cho ông. Không biết rằng ông có chữa trị nội không?... Ten của ông và quá khứ của ông thật hiền lành, không biết là lủ tham nhũng, ăn cắp đồ cứu trợ, hạm lớn, hạm nhỏ có sợ ông không?

Rồi lại còn việc đóng cửa vũ trường, snack bar làm cho các vấn đề xã hội càng rắc rối thêm. Các em ca ve, chiếu đài đôi hơi kỳ, nhưng cũng chưa đến nỗi tay bắt chuồn chuồn. Điều cần phải giải quyết trong hiện tại là kiểm việc làm cho chị em ta. Có việc làm cho chị em ta là giải quyết được mọi sự.

Những nơi trung tâm hướng nghiệp thì có vẻ lý thuyết quá, không thực tế một chút nào. Nà Cầu đỡ một người nào kiểm được một em tiếp tục theo đuổi cái nghề mà em đã tốt nghiệp trong trung tâm hướng nghiệp. Chị em ta thích tự do, thích lang thang ngoài đường mà cứ dạy chị em những nghề như thợ may, thợ đánh máy chữ mờ mờ, nghề đan, nghề thêu thì thật chẳng "tâm lý" chút nào. Những cái nghề ngồi chày nước là những nghề của con

gái nhà lành, đã bị lông son nhốt kín từ ngày trong mình thấy khang khác, nói theo kiểu nham nhờ là từ ngày em thấy bắt đầu treo cờ của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa.

Vậy làm thế nào để có việc làm cho chị em ta?... Nà Cầu thấy thương ông Bộ Quế lắm, nên đề nghị với ông Bộ một nghề này, vừa mau chóng mà lại vừa làm đẹp thêm cho thành phố. Đó là việc mở trường dạy lái xe hơi miễn phí cho chị em ta, tập lái tắc xi. Rồi hữu sản hóa chị em ta, phát cho mỗi người một cái tắc xi trả góp. Làm cái nghề tự do này, chạy không ngoài ngoài đường suốt ngày, tối về mệt, nằm lăn quay ra ngủ, chị em sẽ hết còn nghĩ vẩn vơ, triết lý về tiền về cuộc đời ái tình sự nghiệp.

Việc này cứ giao cho Hội đồng Đô thành giải quyết. Nếu ông Hội đồng Giáp vẫn Thập mà xung phong lãnh trách nhiệm thì... nhất.

Chị em ta mà lái tắc xi, sẽ có nhiều cái lợi. Cái lợi nhìn thấy là làm đẹp cho thành phố. Với cái vốn ngoại ngữ, sở trường về nói nhiều hơn viết, khách du lịch tới hòa ngọc Viễn Đông chắc chắc sẽ được đi đến nơi, về đến chốn, phục dân Giao Chỉ đến sát đất. Với tính ngộ ngáo của chị em ta, mấy chú G.I. hết còn dám đi xe quýt. Các thầy trong đảng Dùi Cui lúc biên phạt cũng được nghe những lời phân trần, xin lỗi êm ái dễ thương.

Mà nghề lái xe lại dễ học, mau kiếm tiền, giải quyết vấn đề bao tử một cách chóng vánh, không cần nhiều vốn.

Nhưng Nà Cầu không bảo đảm trong việc chị em ta lái tắc xi rồi hình nghề "tắc xi gờ". Vì công việc đó là việc của... Nhà Nước.

Lối so sánh kỳ cục của mấy ông trong Viện Nhi Đồng

Viện Nhi Đồng vừa cho phổ biến một thông cáo, nêu rõ giá cả hàng họ của một ông dân biểu và một ông đầu tỉnh. Làm tính cộng cứ tùm lum rồi kết luận rằng ông đầu tỉnh âm tri hơn một trăm ngàn mà ông dân biểu chỉ có hơn tám chục.

Đó là một cái tát vớ mặt cho nhân dân và báo chí. «Biết thì thưa thì thốt, không biết thì dựa cột mà nghe.» Bị mấy ông trong Viện Nhi Đồng mắng cho mấy mắng, trong vụ so sánh ngoạn mục này, thiên hạ mới thật là mở mắt.

Nhưng đọc kỹ lại «bảng thống kê giá cả lương bổng» thì thấy nó có vẻ buồn bán làm sao ấy. Của người ta thì nói xấu đủ thứ, còn của mình thì bốc thơm hơi nhà quê. Cái khoản tiền gia nhân điện nước, nhà cửa, ghi giá tới thiếu là bốn mươi lăm ngàn đồng thì thiên hạ chê cái ông ở Viện Nhi Đồng làm bảng thống kê có vẻ nhi đồng quá. Thăng dân Giao Chỉ chưa thấy cái vụ Nhà Nước

trả tiền công cho vú già của nhà ông Đầu Tỉnh. Còn chuyện nhà cửa, thì ít khi những bà đầu tỉnh và quý công tử, tiểu tâu dám ở lảm, nhất là ở mấy tỉnh khi ho, cò gáy, chó ăn đá, gà ăn muối. Những khoản tiền kia thì miễn bàn.

Làm xong cái tính công cho mấy ông Đầu Tỉnh, các ông dân biểu tuyên bố một số tiền lương khiêm nhượng của mình: bốn mươi lăm ngàn đồng. Dân Giao Chỉ, thăng nọ thọc lét thăng kia để cười một trận cho nó sướng miệng. Sự so kê giá cả sắp sửa biến cái Quốc Hội thành một cái... Quốc thị.

Nà Cầu xin đề nghị một ý kiến xây dựng. Khi lập pháp có quyền biểu quyết ngân sách của hành pháp thì lập pháp sao không nhường cho hành pháp tự do ấn định số lương thượng nghị sĩ và dân biểu. Gửi một tư vấn qua bên hành pháp xin ấn định số lương dân biểu và thượng nghị sĩ, có phải là vui vẻ cả lang hay không.

Hành pháp, theo ý Nà Cầu, không dám đề quá ít đâu. Sự ràng kê cả phụ cấp còn hơn số tiền tám mươi lăm ngàn. Lúc bấy giờ, dân Giao Chỉ có chỉ trích, chê bai thì Nhà Nước dờ dàu ra mà chịu. Vừa đỡ mệt mà lại vừa đỡ mất thì giờ.

Công việc đó làm bây giờ cũng chưa muộn. Mà có muộn chẳng nữa thì cũng còn hơn là chịu đựng... ngàn năm bia miệng.

Lính và cảm trại

Chưa bao giờ lính phải chịu một thời gian cảm trại dài như mấy tháng nay. Tính tới hôm nay thì đã được hơn hai tháng và có hy vọng còn dài dài, còn bền bền.

Khi mà ông Tổng, ông Phó đều tuyên bố về cái tấn công đợt hai, đợt ba thì sức mấy mà các ông lớn dám cho lính về nhà. Ở lại trong trại ôm cây súng để hát bài «súng là vợ, đạn là con» cho nó chắc ăn. Còn dạy dỗ vợ con thật sự thì... không cần lắm. Về mặt chính trị lại còn thêm một điều lợi. Càng bị cảm trại nhiều, càng nghĩ đến chuyện gia đình thôi thóp ở ngoài, thì lại càng bùng bùng lòng căm thù Việt Cộng.

Tiền sự các anh Việt Cộng nhét Các anh tấn công làm chúng tôi điêu đứng. Cửa trường đóng cửa con cái đã không đi học được, lại không có thằng bố nó ở nhà chứ nghĩa bay hết cha nó rồi còn

gi. Mẹ chúng nó thì học hành không bằng đóm lá mít, chỉ đủ để ghi tiền chợ vào sổ, thì làm thế nào mà chỉ bảo chúng nó được. Nhiều khi, bắt chúng nó ôn lại bài, chúng nó còn mang những bài khó ra «dọa» mẹ chúng nó để cười chơi.

Ấy là còn chưa kể đến cái vụ lo rằng đêm không được ở nhà, bà vợ lem nhem sẽ thân ái tặng cho vài cặp sừng tổ bố. Sau vụ này, chắc thế nào cũng phải có đám cuộc chính lý gia đình.

Cái cảnh một lũ lính thành phố bị đóng khung trong hàng rào giây kẽm gai, trông thật là ái ngại. Nhất là trong tháng trước, còn nhiều lợn sợn. Khi có một đám cháy ở phía nào thì những thằng có nhà ở phía đó, mếu máo, chạy loanh quanh như gà mắc đẻ... Chết rồi, ở nhà chỉ có vợ tao với năm đứa con, làm sao mà nó dặt được cả năm đứa. Còn đồ đạc, tiền nong nữa... Rồi bắt kể sống chết nó cũng chui rào, hay đánh lừa Cu Xê mà ra cho kỳ được. Lúc bấy giờ thì trọng cấm, tù quân, giam phòng, khám tối được kể như pha. Đến mìn gà ở hàng rào cũng còn «măng phứ» nữa là. Hết lo về chuyện gia đình, lính còn lo về chuyện tài chánh. Chỉ béo mập mấy anh chủ Cầu Lạc Bộ. Cái máy chém của các anh chủ Cầu Lạc Bộ thật tinh vi và không sót thương. Như cái Cầu Lạc Bộ ở nơi làm của chú lính già Đê hứ: Cạn, đập thẳng cánh với 70 đồng một đĩa cơm trên đê 5 miếng thịt mỡ nướng, 35 đồng một chai la de băm ba. Anh quản lý lại còn có thái độ sắc, hồn, hồng hách vì nghe đầu là người nhà của một anh lớn nào đó. Lính vừa trả tiền, vừa nuốt cơm, vừa tui thân phận.

Cứ cái đà này thì đúng là «bần cùng hóa nhân dân», tuy rằng theo giấy tờ, thằng nào mỗi tháng cũng có một trăm bạc gửi nhà băng. Có tiền gửi nhà băng nhưng lại không có tiền gửi trong túi. Ôi, cửa bao giờ được thấy thăm thía một câu tục ngữ như hôm nay. Đó là câu «cơm treo mèo nhin đói.»

Vài lời đạo đạt lên cấp có thẩm quyền là xin xá trại cho lính năm chục phần trăm. Một đêm ngủ nhà, một đêm đi gác. Đê có thì giờ dạy dỗ con cái và tiết kiệm cái túi tiền. Vì rằng, chúng ta đã tương đương với VC về vũ khí, M 16 chơi với AK 50, mà lại tương đương với Việt Cộng về cái... bao tử nữa thì đánh tới ngàn năm cũng chỉ có... huê. Mong lắm thay!..

Vài lời với ông nhà buôn tư tưởng hiện đại...

Đáng lẽ thì phải tách rời hai ông ra vì ông nhà buôn là một người và ông «tư tưởng hiện đại» là một người. Nhưng Nà Cầu muốn viết liền nhau để cho cái tiêu đề thêm một tí cay chua, mai mỉa.

Ông nhà buôn là ông Khai Trí chủ một hiệu sách lớn nhất Giao Chỉ. Ông «tư tưởng hiện đại» là anh Bùi Giáng một nhà văn xứng đáng là một quân tử nhỏ, giàu chữ nghĩa như rách tiền...

Câu chuyện nó như thế này: Anh Bùi Giáng mang tới bán bản quyền cho ông Khai Trí, vì ông là nhà buôn còn kiêm thêm nghề xuất bản, ba cuốn sách khảo cứu thuộc cỡ nặng. Đó là cuốn «tư tưởng hiện đại» và hai cuốn M. Heidegger. Cả ba cuốn dày hơn một ngàn trang.

Ông nhà buôn cầm ba cuốn sách lên coi, ước lượng sức nặng để cân độ vơi tiền. Ngẫm nghĩa chán, rồi ông trả giá thật gọn: — Ba chục ngàn... cả ba cuốn.

Ông «tư tưởng hiện đại» «nghe đầu sét đánh ngang mày», lịm người đi đến vài giây. Chưa kịp trả lời thì ông nhà buôn ném ba cuốn sách đánh phịch một cái như lưu bị đánh con ở cầu Trường Bàn, rồi đứng dậy đi vào không thèm thương lượng nữa. Anh Bùi Giáng cúi đầu lượm sách đi về... Thăng con ma Trần tuấn Kiệt còn kể rằng anh ta khóc, các cụ ơ.

Ông Khai Trí ơi! Nà Cầu xin can ông. Ông bán sách mà ông nở đối đãi với người viết sách như thế hay sao?... Nếu chúng tôi có một tổ chức chặt chẽ giữa những thằng viết văn, chúng tôi liên kết với nhau rồi cầm ong bán sách của chúng tôi thì ông nghĩ sao?... Vẫn biết là ông giàu rồi ông không cần bán sách nữa, nhưng nếu chúng tôi xúm lại, viết vào người ông, thì liệu ông có còn phách lối nữa hay không?... Nhưng thôi, tôi cũng tha cho ông vì đầu sao tôi và ông đều cùng ở chung một cái hội, dù đó chỉ là cái Hội Hưng Yên tương tế.

NÀ CẦU

In tại nhà in riêng CON ONG
Thư từ ngân phiếu xin đề tên ông Nguyễn-văn-Minh